

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

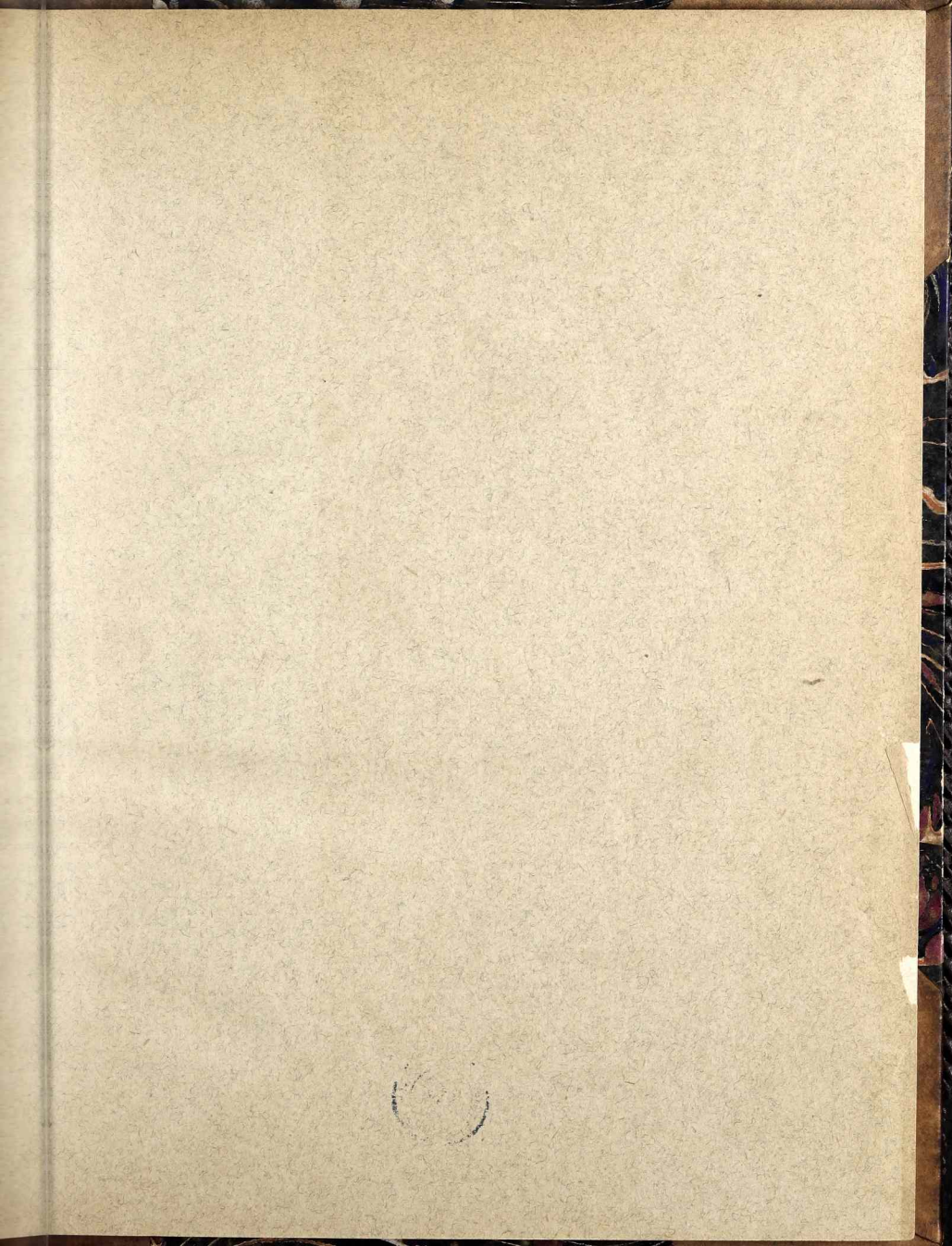
Forfatter(e) Author(s):	Ewald, Carl.; af Carl Ewald.
Titel Title:	<u>I det Fri : Æventyr og Fortællinger</u>
Udgavebetegnelse Edition Statement:	2. gennemsete Udgave.
Udgivet år og sted Publication time and place:	København : A. Christiansens Kunstforlag, 1895
Fysiske størrelse Physical extent:	85 s.

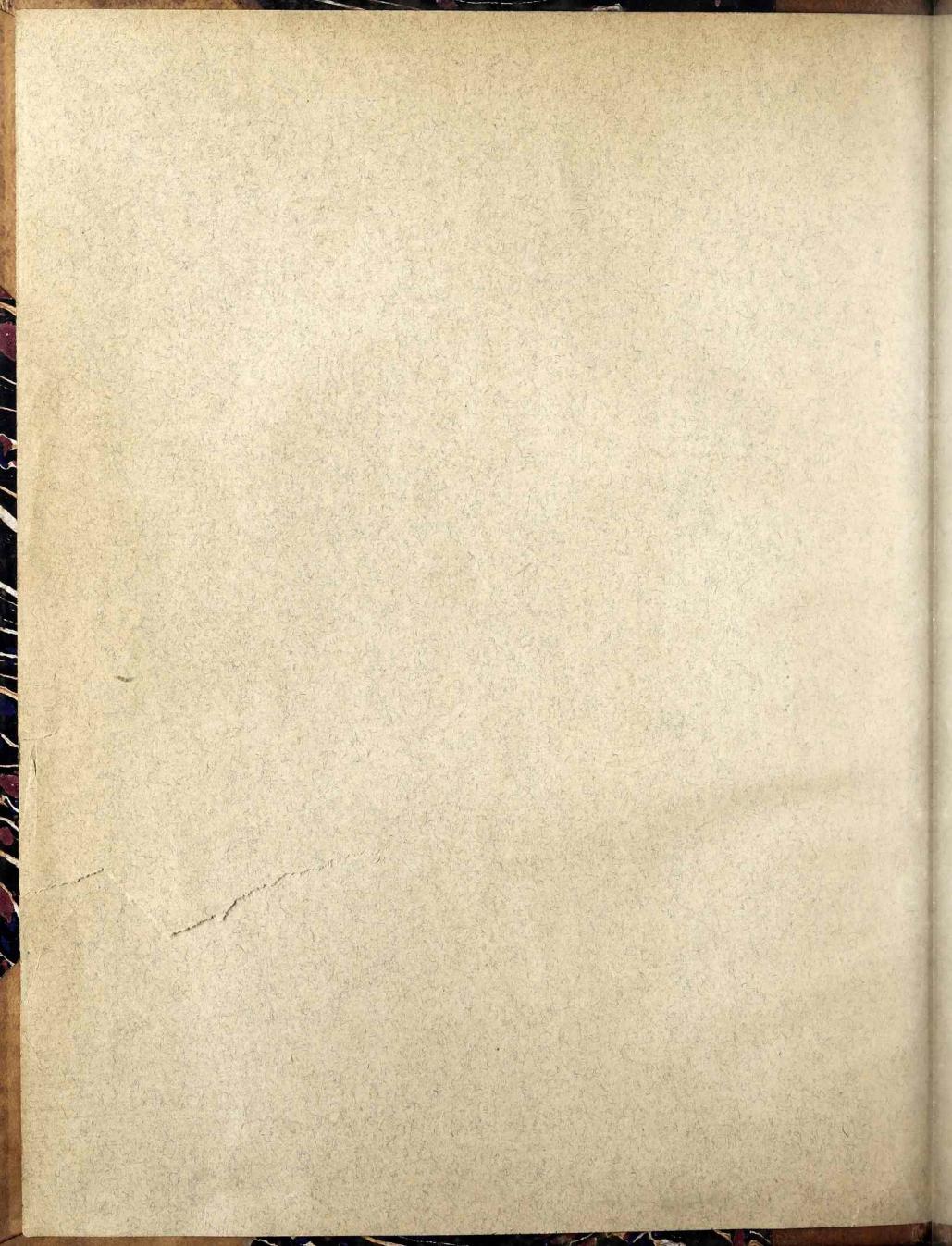
DK

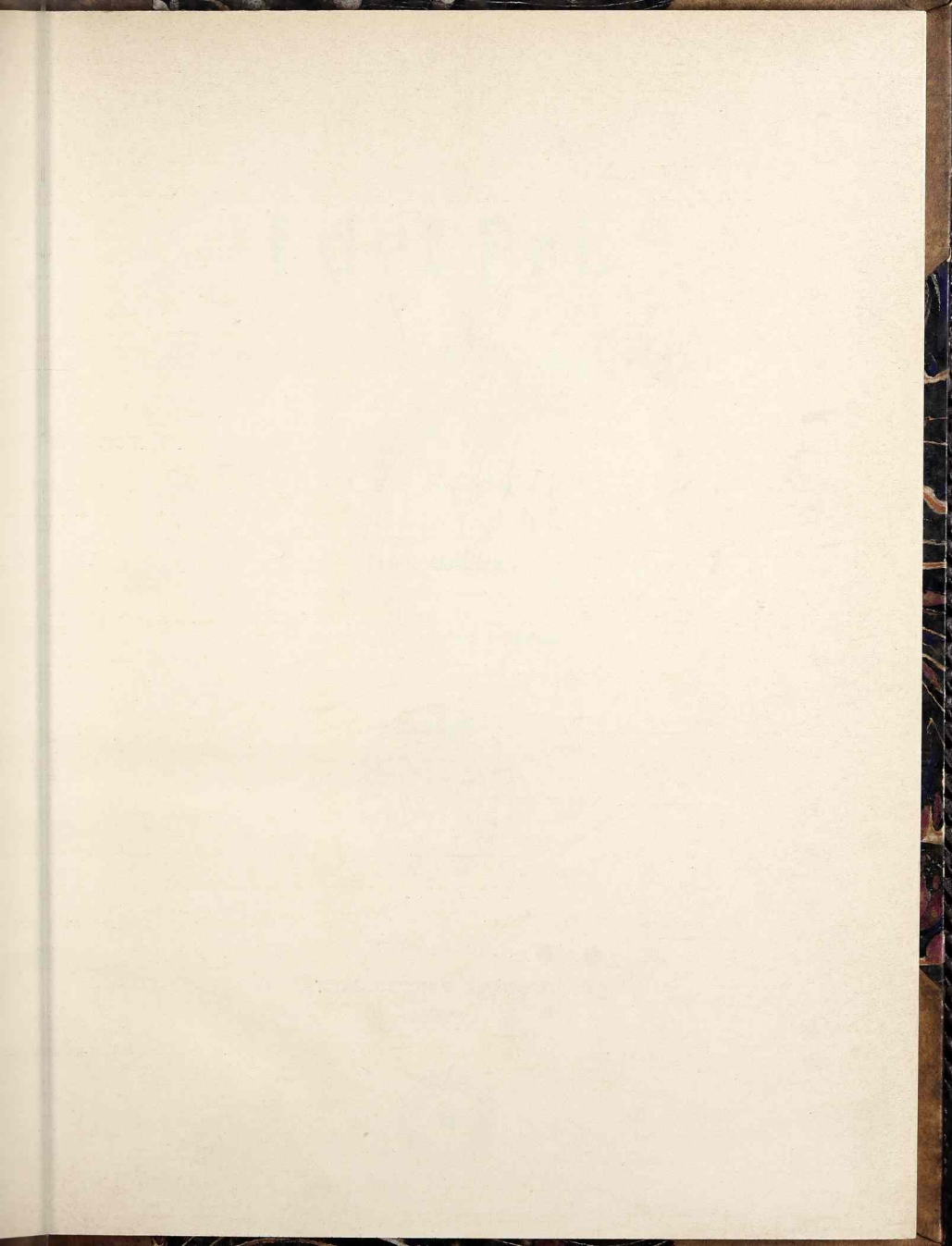
Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

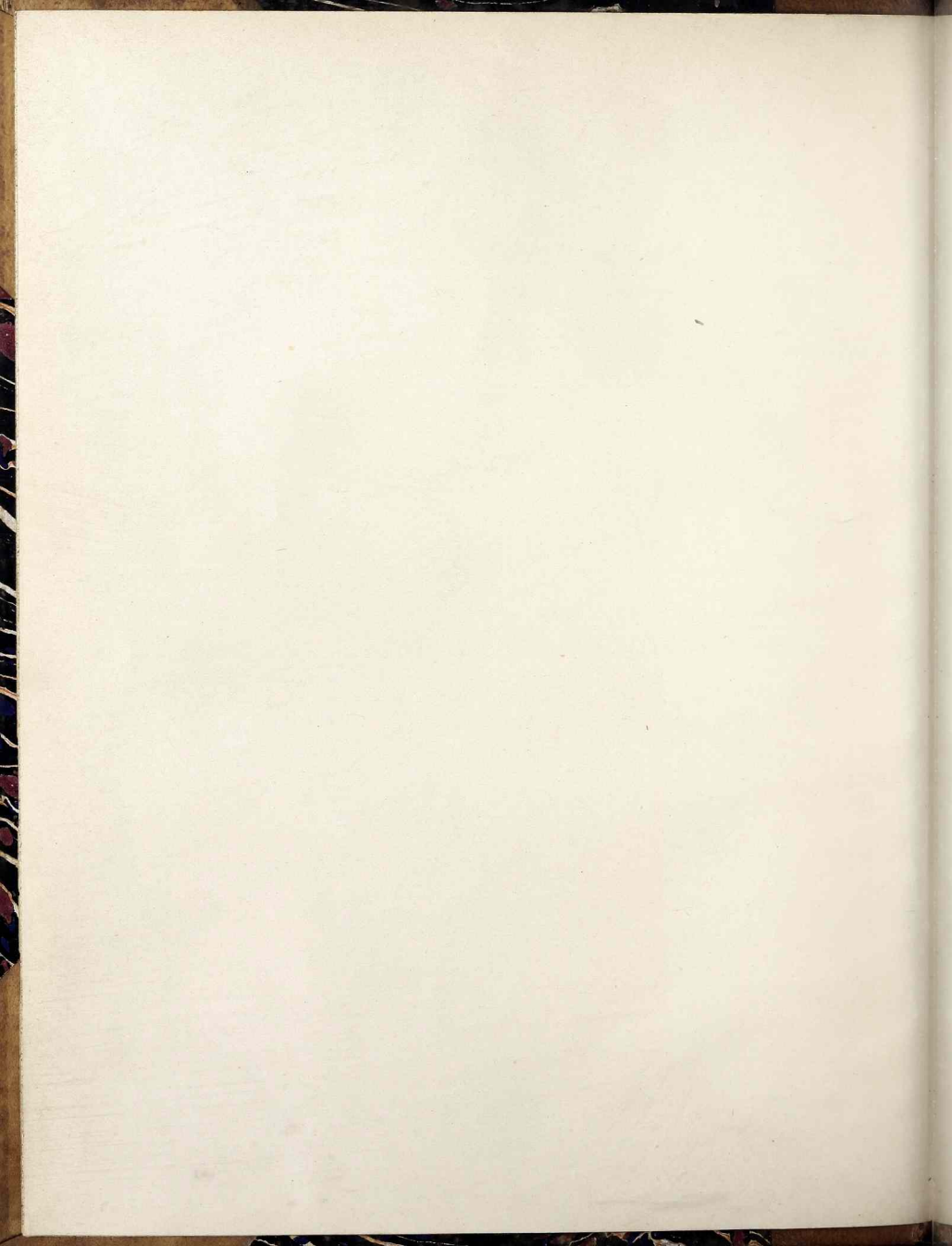
UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

I det Fri.

Æventyr og Fortællinger

af

Carl Ewald.

Første Samling.

Anden gennemsete Udgave.

København.

A. Christiansens Kunstforlag.

1895.

København. — Græbes Bogtrykkeri.

Forord til første Udgave.

Der har ofte været ført Klage over, at vore Æventyrbøger med deres Nisser, Trolde og forhexede Prinser og Prinsesser bibringe Børnene overtroiske Forestillinger og ikke paavirke deres Fantasi paa den heldigste Maade.

Forfatteren af de smaa Eventyr, hvilke jeg her medgiver et Forord, er slaaet ind paa en ganske ny Vej. Han har ment, at Naturen med dens mangfoldige og brogede Liv indeholder et nyt Stof, hvoraf Børnene paa deres Vis kunne øse, og derfor har han gjort Naturfænomenerne til Gjenstand for sin Æventyrdigtning.

Efter mit Skjøn har han løst sin Opgave paa en smuk og tiltalende Maade, idet Børnenes Fantasi tilstrækkelig fængsles paa samme Tid, som der bi-

bringes dem en med Virkeligheden overensstemmende Forestilling om Naturkræfternes Virken, en Forestilling, som ved den poetiske Iklædning desto bedre vil fæste sig i Børnenes Erindring.

Det forekommer mig, at Forfatterens Tanke er sund, hvorfor jeg gjerne anbefaler hans lille Bog til de Forældre, der ønske baade fornøjelig og belærende Læsning for deres Børn.

Kjøbenhavn i October 1882.

H. F. Ewald.

INDHOLD.

Anemonerne.

Taagen.

Bidronningen.

Bøgen og Egen.

Guldsmeden og Aakanden.

Ukrudtet.

Trækfuglene.

Anemonerne.

«yvit! tyvit!» skreg Viben, mens den fløj hen over Skovmosen. «Nu kommer Jomfru Vaar! Jeg kan mærke det i mine Ben og mine Vinger.»

Da det nye Græs, som laa nede i Jorden, hørte det, gav det sig strax til at løbe op og tittede muntert frem mellem de gamle, gule Straa. For Græsset er der nu al Tid en farlig Fart i.

Men Anemonerne inde mellem Træerne hørte ogsaa, hvad Viben skreg, men vilde ikke paa nogen Maade op af Jorden.

«I skal ikke tro paa Viben,» hviskede de til hinanden. «Den er en letsindig Kavallér, man ikke kan stole paa. Den kommer al Tid for tidlig og skriger strax op. — Nej, vi venter ganske rolig til Stæren

og Svalen kommer. Det er fornuftige og solide Folk, der ikke løber med en halv Vind, og som forstaar sig paa Tingene.»

Og Stærene kom.

De satte sig paa Pinden udenfor deres Sommer-villa og saa sig om.

«Som sædvanlig for tidlig,» sagde Stærefar. «Ikke et grønt Blad og ikke en Flue uden en gammel sejr én fra ifjor, som det ikke er Umagen værd at aabne Næbbet for.»

Stæremor sagde ingen Ting, men hun saa heller ikke videre henrykt ud.

«Bare vi var bleven i vores hyggelige Vinterbolig dernede bag Bjærgene,» sagde Stærefar. Han var vred over, at hans Kone ikke svarede igen, for han frøs saadan, at han syntes, det kunde gøre godt at faa sig en lille Basseralle. — «Men det er da Din Skyld ligesom ifjor. Du har al Tid saadant et forfærdeligt Hastværk med at komme paa Landet.»

«Har jeg Hastværk, saa véd jeg vel nok, hvad jeg har det for,» sagde Stæremor. «Og Du skulde ske Skam, om Du ikke ogsaa vidste det, saa sandt det er Dine Æg saa vel som mine.»

«Gudbevares,» svarede Stærefar fornærmet. «Hvornaar har jeg fornægtet min Familie? Du forlanger

maaske oven i Købet, at jeg skal synge for Dig i den Kulde?»

«Ja — det gør jeg,» sagde Stæremor i den Tone, han ikke kunde staa for.

Han gav sig strax til at fløjte, det bedste han havde lært. Men da Stæremor havde hørt de første Toner, slog hun med Vingerne og hakkede efter ham med Næbbet.

«Vil Du strax tie stille!» skreg hun forbitret. «Det lyder jo saa sørgeligt, at man bliver helt hjertesyg af det. Sorg hellere for at Anemonerne springer ud. Jeg synes det kunde være paa Tide. Og forresten varmer det al Tid, naar der ogsaa er andre, som fryser.»

Men lige saa snart Anemonerne havde hørt Stærens første Fløjt, stak de forsigtig deres Hoveder op af Jorden. Men de var rigtignok pakket saadan ind i grønne Tørklæder, at man aldeles ikke kunde se dem. De saa ud som grønne Spirer, der kunde blive til hvad det skulde være.

«Det er for tidligt,» hviskede de. «Det er en Skam af Stæren at lokke os op. Man kan da heller ikke stole paa nogen mer i Verden.»

Saa kom Svalen.

«Tsi! Tsi!» peb den og skar gennem Luften paa

sine lange, spidse Vinger. «Herud med Jer, I dumme Blomster! Kan I ikke mærke, at Jomfru Vaar er kommen?»

Men Anemonerne var bleven forsigtige. De tog blot de grønne Tørklæder en lille Smule til Side og kiggede ud.

«En Svale gør ingen Sommer,» sagde de. «Hvor er Din Kone? Du er nok bare kommen herop for at se, om her er til at være, og nu vil Du bilde os noget ind. Men vi er ikke saa dumme. Vi véd godt, at faar vi en ordentlig Forkølelse, saa er vi færdige for den Gang.»

«I er nogle Kujoner,» sagde Svalen og satte sig paa Vindfløjen paa Skovriderens Tag og kiggede ud i Landskabet.

Men Anemonerne stod og ventede og frøs. Et Par af dem, som ikke kunde styre deres Utaalmodighed, kastede Tørklæderne i Solen. Om Natten bed Kulden dem ihjæl, og Historien om deres ynkelige Død gik fra Blomst til Blomst og vakte stor Forfærdelse.

Saa kom Jomfru Vaar — en dejlig mild og stille Nat.

Der er ingen, der véd, hvordan hun sér ud, for der er ingen, der nogen Sinde har sét hende. Men

alle længes efter hende og takker hende og velsigner hende. Hun gaar gennem Skoven og rører ved Blomsterne og Træerne, og strax springer de ud. Hun gaar gennem Staldene og løser Dyrene og lukker dem ud paa Marken. Hun gaar lige ind i Menne-skenes Hjærter og gør dem glade. Hun gør det svært for den artigste Dreng at sidde rolig paa sin Skolebænk, og hun laver forfærdelig mange Fejl i Stilebøgerne.

Men hun gør det ikke altsammen paa én Gang. Nat efter Nat røgter hun sin Dont, og hun kommer først til dem, der længes mest.

Saadan gik det til, at hun den samme Nat, hun kom, gik lige hen til Anemonerne, der stod i deres grønne Tørklæder og ikke mere kunde holde det ud.

Og én-to-tre! stod de der i nystøgne hvide Kjoler og var saa friske og kønne, at Stærerne sang deres kønneste Sange af bar Fornøjelse over dem.

«Nej — hvor her er kønt!» sagde Anemonerne. «Hvor Solen er varm! og hvor Fuglene synger! Det er tusinde Gange bedre end ifjor!»

Men det sagde de nu hvert Aar, saa det kan man ikke regne.

Nu var der mange andre, der blev helt tummelumske, da de saa at Anemonerne var sprungne ud.

Der var en Dreng i Skolen, der allerede vilde have Sommerferie, og saa var der Bøgetræet, der var umaadelig fornærmet.

«Kommer Du ikke snart til mig, Jomfru Vaar?» sagde det. «Jeg er dog en anderledes vigtig Person end de sølle Anemoner, og jeg kan virkelig ikke længer holde paa mine Knopper.»

«Jeg kommer, jeg kommer!» svarede Jomfru Vaar. «Men Du maa give Tid lidt endnu.»

Hun gik videre gennem Skoven. Og for hvert Skridt sprang der flere Anemoner ud. De stod i tætte Flokke om Bøgetræets Rod og bøjede ganske undsélig deres runde Hoveder mod Jorden.

«Se I kun frit op!» sagde Jomfru Vaar, «og glæd Jer ved Vorherres klare Sol. Jert Liv er kun kort, saa I maa nyde det, mens I har det.»

Anemonerne gjorde som hun sagde. De rakte sig og strakte sig og bredte deres hvide Blade til alle Sider for at drikke saa meget Solskin som muligt. De stødte deres Hoveder mod hinanden og snoede deres Stilke sammen og lo af det og var evig fornøjede.

«Nu kan jeg ikke længer,» sagde Bøgen, og saa sprang den ud.

Blad for Blad krøb frem af sit grønne Hylster og bredte sig og viftede i Vinden. Den hele

grønne Krone hvælvede sig som et mægtigt Tag over Jorden.

«Herre Gud, er det allerede Aften?» spurgte Anemonerne, som syntes, det blev ganske mørkt.

«Nej — det er Døden,» sagde Jomfru Vaar. «Nu er I færdige. Det gaar Jer ikke anderledes end det bedste her i Verden. Det maa altsammen spire og blomstre og dø.»

«Dø?» raabte nogle smaa Anemoner. «Skal vi allerede dø?»

Og nogle af de store blev ganske røde i Hovederne af Vrede og Trods.

«Vi véd det godt!» sagde de. «Det er Bøgen, som slaar os ihjæl. Den stjæler Solskinnet til sine egne Blade og under os ikke en eneste Straale. Det er en styg, ond én.»

De stod og skældte og græd i nogle Dage. Saa kom Jomfru Vaar for sidste Gang gennem Skoven. Hun havde endnu Egetræerne og nogle andre gamle, gnavne Fyre at besøge.

«Læg Jer nu smukt til at sove i Jorden,» sagde hun til Anemonerne. «Det nytter ikke at stampe mod Brodden. Næste Aar kommer jeg igen og vækker Jer paany til Live.»

Og nogle af Anemonerne gjorde som hun sagde.

Men andre blev ved at række Hovederne i Vejret og voxede sig saa grimme og langstilkede, saa det var fælt at se paa.

«Fy skam Jer,» raabte de til Bøgebladene. «Det er Jer, der slaar os ihjæl.»

Men Bøgen rystede sine lange Grene, saa de brune Avner dryssede ned over Jorden.

«Vent til Efteraaret, I smaa Dumrianer,» sagde den og lo. «Saa skal I bare se.»

Anemonerne kunde ikke forstaa, hvad den mente. Men da de havde strakt sig saa langt de kunde, knækkede de og visnede.

Sommeren var forbi, og Bonden havde kørt sit Korn hjem fra Marken.

Skoven var grøn endnu, men mørkere, og mange Steder skinnede gule og røde Blade mellem de grønne. Solen var træt af sit varme Arbejde Sommeren igennem og gik tidlig i Seng.

Om Natten listede Vinteren sig om mellem Træerne for at se, om dens Tid ikke snart skulde komme. Naar den fandt en Blomst, kyssede den den galant og sagde:

«Se, sel er Du der endnu. Det glæder mig at træffe Dig. Bliv bare staaende. Jeg er en skikkelig gammel Mand og gør ikke en Kat Fortræd.»

Men Blomsten gyste ved dens Kys, og den klare Dugdraabe, der hang under dens Blade, frøs til Is i det samme.

Tiere og tiere løb Vinteren gennem Skoven. Den aandede paa Bladene, saa de blev gule og paa Jorden, saa den blev haard.

Selv Anemonerne, der laa nede i Jorden og ventede paa, at Jomfru Vaar skulde komme igen, som hun havde lovet, kunde mærke dens Aande og gøs helt ned i Rødderne.

«Uh ha! hvor det er koldt,» sagde de til hinanden. «Hvordan skal vi dog holde Vinteren ud. Vi dør bestemt, inden den er omme.»

«Nu er min Tid kommen,» sagde Vinteren. «Nu behøver jeg ikke længer at liste mig omkring som en Tyv om Natten. Fra i Morgen af vil jeg se alle Folk lige i Ansigtet og bide dem i Næsen og faa deres Øjne til at løbe i Vand.»

Om Natten slap den Stormen løs.

«Lad mig se, Du gør rent Bord,» sagde den.

Og Stormen lystrede Ordre. Hylende fór den

gennem Skoven og ruskede i Grenene, saa de knagede og bragede. Hvem der var noget muggent ved, han faldt af, og de, der holdt sig, maatte dreje sig og neje sig til alle Sider.

«Væk med det Stads!» hylede Stormen og rev Bladene af. «Nu er det ikke Tid at pynte sig. Om lidt kommer der Sne paa Grenene — det bliver en anden Historie.»

Alle Bladene faldt forskrækkede ned paa Jorden, men Stormen lod dem ikke være i Ro. Den tog dem om Livet og valsede med dem ud over Marken, højt op i Luften og ind i Skoven igen, fejede dem sammen i store Dynger og splittede dem atter til alle Sider, — ganske som den havde Lyst til.

Først da det blev Morgen, var Stormen træt, og saa lagde den sig.

«Nu har I Fred for den Gang,» sagde den. «Nu lægger jeg mig, til vi skal holde Foraarsrengøring. Saa kan vi tage os en Tur igen, hvis der ellers er noget tilbage af Jer til den Tid.»

Og saa gik Bladene til Ro og lagde sig som et tykt Tæppe over hele Jorden.

Anemonerne syntes, det var bleven saa dejlig lunt.

«Mon Jomfru Vaar allerede skulde være der?» spurgte de hinanden.

«Jeg har ikke mine Knopper færdige!» raabte en af dem.

«Jeg heller ikke! Jeg heller ikke!» skreg de andre i Munden paa hinanden.

Men en af dem tog Mod til sig og kiggede op over Jorden.

«God Morgen!» raabte de visne Bøgeblade. «Det er lidt for tidligt, lille Frøken — bare De slipper godt fra det.»

«Er det ikke Jomfru Vaar? spurgte Anemonen.

«Ikke saa ganske,» svarede Bøgebladene. «Det er de grønne Bøgeblade, De var saa vred paa i Sommer. Nu er Grønheden gaaet af os, saa der er ikke mere stor Stads ved os. Vi har nydt vor Ungdom og dandset af, skal jeg sige Dem. Og nu ligger vi her og skærmer alle smaa Blomster i Jorden mod Vinteren.»

«Og imens staar jeg og fryser om mine bare Grene,» sagde Bøgen gnavent.

Anemonerne talte med hinanden om det nede i Jorden og syntes det var rigtig rart.

«De rare Bøgeblade!» sagde de.

«Se til, I kan huske det næste Sommer, naar jeg springer ud,» sagde Bøgen.

«Det skal vi! det skal vi!» hviskede Anemonerne.

For saadant noget lover man, men man holder det ikke.

Taagen.

olen var lige gaaet ned.

Frøen kvækkede sit Godnat, som var saa langt, at der slet ingen Ende blev paa det. Bien krøb ind i sin Kube, og smaa Børn græd, fordi de skulde i Seng. Blomsten lukkede sine Blade sammen og bøjede sit Hoved, Fuglen gemte Næbet under Vingen, og Hjorten lagde sig til Ro i det høje, bløde Græs i Skovengen.

Fra Landsbykirken ringede Klokken Solen ned, og da det var bestilt, gik den gamle Degn hjem til sit Hus, snakkede lidt med Folk, der var ude at gaa sig en Aftentur eller stod udenfor deres Port og røg en Pibe, og bød saa Godnat og lukkede sin Dør.

Efterhaanden blev det ganske stille og Mørket faldt paa. I Præstegaarden var der Lys og hos Doktoren. Men i Bøndernes Gaarde var der mørkt, for

de staar tidlig op om Sommeren og saa maa de tidlig i Seng.

Saa blinkede Stjærnerne frem paa Himlen, og Maanen listede sig længere og længere op. Nede i Landsbyen gøde en Hund. Men det var vist i Drømme, for der var ingen Ting at gø af.

«Er her nogen?» spurgte Taagen.

Men ingen svarede, for der var ingen.

Saa vældede Taagen frem i sine lyse, lette Klæder. Den dansede hen over Engene, op og ned, frem og tilbage. Saa laa den ganske stille lidt, og saa tog den fat paa Dansen igen. Ud over Søen hoppede den og ind i Skoven, hvor den slog sine lange, vaade Arme om Træstammerne.

«Hvem er Du, Kammerat?» spurgte Natviolen, som stod og duftede for sin egen Fornøjelse.

Taagen svarede ikke, men blev ved at danse.

«Jeg spurgte, hvem Du er,» sagde Natviolen. «Og da Du ikke svarer mig, slutter jeg, at Du er en Grobrian.»

«Nu skal jeg slutte Dig,» sagde Taagen.

Saa lagde den sig om Natviolen, saa dens Blade blev pjaskvaade.

«Hov! Hov!» skreg Natviolen. «Tag Fingrene til Dig igen, min Ven. Jeg har en Fornemmelse, som

om jeg var dyppet i Dammen. Det er da heller ikke noget at blive saa vred, fordi jeg spørger Dig om, hvem Du er.»

Taagen lettede sig igen.

«Hvem jeg er?» sagde den. «Du kunde saamænd ikke forstaa det, om jeg fortalte Dig det.»

«Prøv ad,» sagde Natviolen.

«Jeg er Dugdraaben paa Blomsten, Skyen paa Himlen og Taagen paa Engen,» sagde Taagen.

«Hvadbehager?» sagde Natviolen. «Har Du noget imod at sige det én Gang til? Dugdraaben kender jeg da. Den sætter sig hver Morgen paa mine Blade, og jeg synes aldeles ikke, den ligner Dig.»

«Ja — det er nu mig alligevel,» sagde Taagen sørgmodig. «Men ingen kender mig. Jeg maa leve mit Liv i mange Skikkelser. Somme Tider er jeg Dug og somme Tider er jeg Regn, og somme Tider risler jeg som en klar og kølig Kilde gennem Skoven. Men naar jeg om Aftenen danser paa Engen, siger Menneskene, at det er Mosekonen, der brygger.»

«Det er en sær Historie,» sagde Natviolen. «Har Du noget imod at fortælle mig den? Natten er lang, og jeg er somme Tider ikke fri for at kede mig en Smule.»

«Det er en sørgelig Historie,» svarede Taagen.
«Men Du kan gjerne faa den.»

Saa vilde den til at lægge sig, men Natviolen viftede forskrækket med alle sine Blade.

«Vær saa venlig at holde Dig en Smule i Afstand,» sagde den, «i det mindste til Du har præsenteret Dig ordentlig. Jeg har aldrig holdt af at gøre mig intim med Folk, jeg ikke kender.»

Taagen lagde sig et lille Stykke borte og begyndte at fortælle:

«Jeg er født dybt nede i Jorden — langt dybere end Dine Rødder naa. Der kom jeg og mine Søstre — for vi er en stor Familie, maa Du vide — til Verden som rene krystalklare Kildebølger, og vi maatte ligge længe nede i vort Skjul. Men en Dag sprang vi pludselig frem under Bakkeskrænten midt i det fulde, klare Sollys. Det var morsomt, kan Du tro, at tumle gennem Skoven. Vi hoppede over Stenene og skvulpede mod Bredden. Nydelige smaa Fisk boltrede sig i os, og Træerne hældede sig ud over os og spejlede deres grønne Pragt. Faldt der et Blad ned, saa vuggede vi det og kælede for det og bar det ud i den vide Verden. Aa — det var dejligt! det var saamænd den lykkeligste Tid i mit Liv.»

«Faar jeg snart at vide, hvordan det gik til, at Du blev Taage?» spurgte Natviolen utaalmodig. «Kilden kender jeg. Naar det er ganske stille, kan jeg herfra, hvor jeg staar, høre den risle.»

Taagen lettede sig lidt og tog sig en Svingom paa Engen. Saa kom den tilbage og fortalte videre:

«Det er det gale her i Verden, at man aldrig er fornøjet med det, man har. Saadan blev vi nu f. Ex. ved at løbe og løbe, og tilsidst løb vi ud i en stor Sø, hvor Aakanderne gyngede paa Vandet og Guldsmeddene surrede paa deres store, stive Vinger. Ovenpaa var Søen blank som et Spejl, men enten vi vilde eller ej, maatte vi løbe helt nede langs Bunden, hvor der var mørkt og uhyggeligt. Og det kunde jeg ikke holde ud. Jeg længtes efter Solstraalerne. Dem kendte jeg jo godt fra den Tid, jeg løb i Bækken. Da tittede de ned mellem Bladene og fór som hastige Blink hen over mig. Jeg vilde se dem igen, og derfor listede jeg mig op til Overfladen og lagde mig i Solskinnet midt mellem de hvide Aakander og deres store, grønne Blade. Men uh ha! hvor Solen brændte derude paa Søen. Det var slet ikke til at holde ud, og jeg fortrød bitterlig, at jeg ikke var bleven dernede paa Bunden.»

«Dette her morer mig ikke,» sagde Natviolen.
«Kommer snart Taagen?»

«Her er den!» sagde Taagen og lagde sig paa ny
om Blomsten, saa Vejret var lige ved at gaa fra den.

«Hov! hov!» skreg Natviolen. «Du er min Tro den
hidsigste Kammerat, jeg har kendt. Flyt Dig saa og
fortæl, siden det ikke kan være anderledes.»

«Om Aftenen, naar Solen var gaaet ned, blev jeg
pludselig saa underlig let,» sagde Taagen. «Jeg véd
ikke, hvordan det gik til, men jeg syntes, jeg maatte
stige op fra Søen og flyve. Og inden jeg vidste et
Ord af det, svævede jeg ganske rigtig hen over Vandet,
bort fra Guldsmædene og Aakanderne. Aftenvinden
bar mig af Sted, højt op i Luften fløj jeg, og dér
traf jeg mange af mine Søstre, der havde været lige
saa nysgærrige som jeg og faaet den samme Skæbne.
Vi svævede hen over Himlen — — vi var bleven
Skyer, forstaar Du nok.»

«Jeg véd ikke rigtigt,» sagde Natviolen. «Det
lyder ikke videre troværdigt.»

«Men sandt er det alligevel,» svarede Taagen.
«Hør nu videre. — Et langt Stykke bar Vinden os
gennem Luften. Men lige paa én Gang gad den ikke
mere og gav Slip. Som en plaskende Regn faldt vi
ned over Jorden. Blomsterne fik travlt med at lukke

sig og Fuglene krøb i Læ — undtagen Ænderne og Gæssene, for de var gladere jo vaadere de blev. Ja — og saa Bonden, der stod og glædede sig, fordi hans Korn trængte til Vand. Han brød sig ikke om, at han blev vaad, men ellers gjorde vi rigtignok en stor Forstyrrelse.»

«Naa, saa det er ogsaa Dig, der er Regnen,» sagde Natviolen. «Hør, Du har egentlig en hel Del at bestille.»

«Ja — jeg har aldrig Ro,» sagde Taagen.

«Men jeg har nu alligevel ikke hørt, hvordan Du blev Taage,» sagde Natviolen. «Bliv nu bare ikke hidsig igen — Du har jo selv lovet at fortælle mig det, og jeg vil hellere høre den hele Historie om igen end nok en Gang gyse i Dine væmmelige, klamme Arme.»

Taagen laa og græd et Øjeblik og fortalte saa videre.

«Da jeg saa var falden ned paa Jorden som Regn, sank jeg gennem den sorte Muld og glædede mig allerede til at komme tilbage til mit Fødested, den dybe, underjordiske Kilde. Der havde man da i det mindste Fred og ingen Bekymringer. Men bedst som jeg sank, sugede Træernes Rødder mig op, og jeg maatte finde mig i hele Dagen at spadserere om-

kring i Grenene og Bladene. De brugte mig som Lastdyr, forstaar Du. Al den Mad, Bladene og Blomsterne behøvede, maatte jeg slæbe op til dem fra Roden. Først om Aftenen slap jeg fri. Da Solen var gaaet ned, sukkede alle Blomster og Træer dybt, og jeg og mine Søstre fløj bort i deres Suk som lyse, lette Taager. I Nat danser vi paa Engen. Men i Morgen, naar Solen staar op, bliver vi til dejlige, klare Dugdraaber, som hænger under Dine Blade. Saa ryster Du os ned, og vi synker dybere og dybere, til vi naar Kilden, vi kom fra, hvis ikke en eller anden Rod snapper os paa Vejen. Og saa gaar Farten videre: gennem Bækken, ud i Søen, op i Luften, ned paa Jorden igen — — —»

«Stop!» sagde Natviolen. «Jeg bliver helt søsyg af at høre paa Dig.»

Nu begyndte Frøen at røre paa sig. Den strakte sine Ben og gik ned i Grøften for at tage sig sit Morgenbad. Fuglene begyndte at pippe i Skoven, og Hjorten brølede ind mellem Stammerne.

Morgenen begyndte at gry, og Solen tittede op over Bakken.

«Hvad er det?» sagde den. «Hvordan er det her ser ud? Man kan jo ikke se en Haand for sig, —

Morgenvind! op med Dig, Din Dovenlars, og fej de stygge Taager bort.»

Og Morgenvinden fór over Engen og blæste Taa-gerne væk. I det samme sendte Solen sine første Straaler lige hen paa Natviolen.

«Hille den!» sagde Blomsten. «Der har vi allerede Solen. Saa maa jeg nok skynde mig at lukke. Hvor i Alverden blev Taagen af?»

«Her er jeg jo,» sagde Dugdraaben, der hang ved dens Stilk.

Men Natviolen rystede sig gnavent.

«Det kan Du bilde Børn ind,» sagde den. «Jeg tror ikke et Muk af det Du fortalte. Det er Vand altsammen.»

Men Solen lo og sagde:

«Det har Du Ret i!»

Bidronningen.

onden lukkede op for sin Bistade.

«Herud med Jer!» sagde han til Bierne.
«Solen skinner og Blomsterne springer ud
alle Vegne, saa det er en ren Fornøjelse. Lad mig
nu se, I er flittige og samler mig en ordentlig Portion
Honning, som jeg kan sælge til Købmanden til Efter-
aaret. Mange Bække smaa gør en stor Aa, og I véd
nok det er skralt med Landvæsenet.»

«Hvad kommer dit Landvæsen os ved!» sagde
Bierne.

Men alligevel fløj de ud, for de havde siddet
hele Vinteren i Kuben og trængte svært til en Mund-
fuld frisk Luft. Summende og brummende strakte
de deres Ben og prøvede deres Vinger. Alle Vegne
myldrede de frem, kravlede op og ned ad Kuben, fløj

hen paa Blomsterne og Buskene og spaserede omkring paa Jorden.

Der var mange hundrede Bier.

Sidst kom Dronningen. Hun var større end de andre, og det var hende, der regerede i Kuben.

«Hold nu op med de Narrestreger, lille Børn,» sagde hun, «og giv Jer til at bestille noget. En ordentlig Bi dovner ikke, men tager dygtig fat og nytter Tiden.»

Saa delte hun dem i Kompagnier og satte dem i Arbejde.

«I der flyve ud og ser efter, om der er Honning i Blomsterne. Andet Kompagni kan samle Blomstestøv, og naar I komme hjem, aflevere I det pænt til de gamle Bier derhenne.»

Af Sted fløj de. Men der var endnu alle de unge tilbage. De stod i sidste Kompagni, for de havde aldrig været med før.

«Hvad skal vi bestille?» spurgte de.

«I? I skal svede!» sagde Dronningen. «En, to, tre! saa begynder vi paa Arbejdet!»

Og de svedte det bedste, de havde lært, og den dejligste gule Vox sprak ud af Kroppen paa dem.

«Det var ret!» sagde Dronningen. «Nu begynder vi at bygge!»

De gamle Bier tog Voxet og gav sig til at bygge en Mængde smaa sexkantede Kamre, alle sammen ens og tæt op til hverandre. Alt imens de byggede, kom de andre flyvende med Blomsterstøv og Honning, som de lagde for Dronningens Fødder.

«Saa ælter vi Dejen!» sagde hun; «men først hælder I en Smule Honning i, saa smager det bedre.»

De æltede og æltede og lavede nydelige smaa Bibrød, som de bar ind i Kamrene.

«Nu bygger vi videre!» kommanderede Bidronningen, og de svedte Vox og byggede, saa det stod efter.

«Jeg maa nok til at begynde paa mit Arbejde!» sagde Dronningen og sukkede dybt, for det var det strængeste af det hele.

Hun satte sig midt i Kuben og begyndte at lægge Æg. Store Dynger lagde hun, og Bierne løb til, tog de smaa Æg i Munden og bar dem ind i de ny Kamre. Hvert Æg fik sin egen lille Stue, og da de alle vare anbragte, befalede Dronningen at sætte Døre paa Kamrene og lukke dem fast i.

«Det er godt,» sagde hun, da de var færdige. «Nu kan I bygge mig ti store, kjønne Stuer i Udkanten af Kuben.»

Det gjorde Bierne i en Fart, og derpaa lagde Dronningen ti nydelige Æg, ét i hver af de store Stuer, og satte Dør for.

Hver Dag fløj Bierne ud og ind og samlede store Dynger af Honning og Blomsterstøv; men om Aftenen, naar deres Arbejde var endt, lukkede de Dørene lidt paa Klem og kiggede ind til Æggene.

«Pas paa!» sagde Dronningen en Dag. «Nu kommer de.»

Og paa én Gang revnede alle Æggene; i hvert Kammer laa der et nydeligt lille Pattebarn.

«Sikke nogle Fyre!» sagde de unge Bier. «De har jo ingen Øjne, og hvor er deres Ben og Vinger henne?»

«Det er Maddiker,» sagde Dronningen, «og saadan har I Grønskollinger ogsaa sét ud en Gang. Man maa være Maddike, før man kan blive en ordentlig Bi. Rap Jer nu, og giv dem noget at spise.»

Bierne fik travlt med at made de smaa Unger, men de var ikke lige gode mod dem alle. De ti, som laa i de store Stuer, fik saa meget at spise, som de bare vilde, og hver Dag blev der baaret en stor Portion Honning ind til dem.

«Det er Prinsesser,» sagde Dronningen. «Derfor maa I behandle dem godt. De andre kan I knappe

af paa Kosten, de er ikke andet end Tjenestefolk og maa vænne sig til at tage det, som det falder.»

Og de smaa Stakler fik hver Morgen et lille Stykke Bibrød og ikke mere; med det maatte de lade sig nøje, om de saa var aldrig saa sultne. —

I et af de smaa sexkantede Kamre tæt op til Prinsessernes Stuer laa en lille bitte Maddike. Den var den yngste af dem allesammen og først for ganske nylig kommen ud af Ægget. Se kunde den ikke, men den kunde tydelig høre de voxne Bier snakke udenfor, og imens laa den ganske stille og havde saadan sine egne Tanker.

«Jeg kunde godt spise lidt mere,» sagde den og bankede paa sin Dør.

«Du har faaet nok for i Dag,» svarede den gamle Bi, der krøb op og ned udenfor paa Gangen og var ansat som Over-Bi-Barnepige.

«Ja, men jeg er sulten!» raabte den lille Maddike. «Og saa vil jeg ind i en Prinsessestue, her bliver mig saa trangt herinde.»

«Nej, hør bare til hende,» sagde den gamle Bi spodsk. «Man skulde tro hun var en lille fin Prinsesse, saadanne Fordringer, som hun stiller! Du er født til at slide og slæbe, min lille Ven. En simpel

Arbejdsbi er Du, og andet bliver Du aldrig i Dine Dage.»

«Ja, men jeg vil være Dronning!» sagde Maddiken og dunkede mod Døren.

Saadant noget dumt Tøj svarede den gamle naturligvis ikke paa, men gik videre til de andre. Alle Vegne raabte de paa mere Mad, og den lille Maddike kunde høre det hele.

«Det er dog haardt,» tænkte den, «at vi saadan skal sultes.»

Og saa bankede den paa Væggen ind til Prinsessen og raabte til hende:

«Giv mig lidt af din Honning! lad mig komme ind til Dig i din Stue! Jeg ligger her og sulter, og jeg er lige saa god som Du.»

«Ja, bi Du bare til jeg bliver regerende Dronning!» sagde Prinsessen. «Saa kan Du tro, jeg skal huske din Uforsømmethed.»

Men næppe havde den sagt det, før de andre Prinsesser begyndte at skraale op, saa det var forskrækkeligt.

«Du skal ikke være Dronning! det skal jeg — det skal jeg!» skreg de i Munden paa hverandre og begyndte at dunke paa Væggene og holde et frygteligt Spektakel.

Over-Bi-Barnepigen kom løbende i en Fart og lukkede Dørene op.

«Hvad befaler Deres Naader?» spurgte hun og nejede og skrabede ud med Benene.

«Mere Honning!» raabte de allesammen paa én Gang. «Men først mig, først mig! det er mig, der bliver Dronning.»

«Strax, strax, Deres Naader!» svarede den og løb af Sted saa stærkt dens sex gamle Ben kunde bære den.

Lidt efter kom den tilbage med flere andre Bier. De slæbte en Mængde Honning med, som de puttede ned i Halsen paa de arrige smaa Prinsesser, og efterhaanden fik de dem ogsaa til at tie stille og lægge sig til Ro.

Men den lille Maddike laa vaagen og tænkte over, hvad der var sket. Den længtes efter Honning og ruskede i Døren.

«Giv mig nogen Honning! Jeg kan ikke holde det ud længere, jeg er lige saa god som de andre.»

Den gamle Bi tyssede paa den.

«Ti stille, Du lille Skraalhals! nu kommer Dronningen.»

Og i det samme kom Bidronningen.

«Gaa Jeres Vej!» sagde hun til Bierne. «Jeg vil være alene.»

Længe stod hun tavs uden for Prinsessernes Stuer.

«Nu ligger de derinde og sover!» sagde hun endelig. «Spise og sove gør de fra Morgen til Aften, og for hver Dag, der gaar, bliver de større og tykkere. Om faa Dage er de voxne og kryber ud af Kamrene. Saa er min Tid forbi. Jeg véd det godt! Jeg har hørt Bierne tale med hverandre om, at de vil have en yngre og smukkere Dronning, og saa jager de mig væk med Skamme. Men det vil jeg dog ikke finde mig i. I Morgen slaar jeg dem alle ti ihjel, saa kan jeg blive ved at regere, til jeg dør.»

Saa gik hun sin Vej, men den lille Maddike havde hørt alt, hvad hun sagde.

«Herregud!» tænkte den, «det er dog i Grunden Synd for de smaa Prinsesser. Vigtige er de rigtignok, og stygge har de været imød mig, men det vilde dog være sørgeligt, om den onde Dronning slog dem ihjel. Jeg tror, jeg melder det til den gamle Brumbasse ude paa Gangen.»

Den gav sig paa ny til at banke paa Døren, og Over-Bi-Barnepigen kom løbende; men denne Gang var hun dygtig vred.

«Nu skal Du tage Dig lidt i Agt, min gode Maddike!» sagde hun. «Du er den aller yngste af dem alle sammen og den værste til at gøre Støj. Næste Gang melder jeg Dig til Dronningen.»

«Ja, hør nu først,» sagde Maddiken; og saa fortalte den Dronningens onde Plan.

«Du gode Gud, er det sandt?» raabte den gamle og slog Vingerne sammen i Forskrækkelse. Og uden at høre mere skyndte den sig af Sted for at sige det til de andre Bier.

«Jeg synes dog, jeg havde fortjent lidt Honning for min Villighed,» sagde den lille Maddike. «Men nu kan jeg da lægge mig til at sove med en god Samvittighed.»

Næste Aften kom Dronningen, da hun troede, at alle Bierne var i Seng, for at dræbe Prinsesserne. Maddiken kunde høre, hvor hun snakkede højt med sig selv; men den var ganske angst for den slemme Dronning og turde slet ikke røre sig.

«Bare hun dog ikke slaar Prinsesserne ihjell!» tænkte den og skubbede sig nærmere hen til Døren for at høre, hvad der skete.

Forsigtig saa Bidronningen sig om til alle Sider og lukkede den første af Dørene op. Men i det

samme myldrede Bierne frem alle Vegne fra, greb hende i Benene og Vingerne og slæbte hende bort.

«Hvad for noget!» skreg hun; «gør I Oprør?»

«Nej, Deres Majestæt,» svarede Bierne ærbødigt; «men vi véd, at De har i Sinde at dræbe Prinsesserne, og det kan De umulig faa Lov til. Hvordan skulde det saa gaa os til Efteraaret, naar Deres Majestæt dør?»

«Slip mig!» skreg Dronningen og prøvede paa at rive sig løs. «Endnu er jeg Dronning og har Lov til at gøre, hvad jeg vil. Hvor véd I, at jeg skal dø til Efteraaret?»

Men Bierne holdt fast og slæbte hende uden for Kuben. Der gav de hende fri; men hun rystede i Vrede sine Vinger og sagde til dem:

«I er nogle utro Undersaatter, som det ikke er værd at regere over. Jeg bliver her ikke en Time længer, men rejser bort for at bygge en ny Rede. Er der nogen af Jer, der vil med?»

Nogle af de gamle Bier, som havde været Mad-diker sammen med Dronningen, erklærede, at de vilde følge hende, og lidt efter fløj de bort.

«Nu har vi ingen Dronning,» sagde de andre. «Vi kommer til at passe godt paa Prinsesserne.»

Og saa proppede de dem med Honning fra

Morgen til Aften, og de voxede og trivedes og skændtes og gjorde mere Spektakel for hver Dag, der gik.

Paa den lille Maddike var der ingen, der tænkte.

En Morgen fløj Dørene til Prinsessernes Stuer op, og de traadte alle ti ud som smukke voxne Dronningebier. De andre Bier løb til og saa beundrende paa dem.

«Nej, hvor de er kønne!» sagde de. «Det er svært at sige, hvad for én der er den smukkeste.»

«Det er jeg!» raabte den ene.

«Du tager vist fejl,» sagde den anden og stak efter den med sin Braad.

«I bilder Jer nok noget ind!» skreg den tredje, «jeg skulde tro, jeg er ikke saa lidt kønnere end I.»

Strax raabte de allesammen i Munden paa hverandre, og lidt efter gav de sig til at slaas, saa det stod efter. Bierne vilde skille dem ad, men den gamle Over-Bi-Barnepige sagde til dem:

«Lad dem bare slaas, saa faar vi at se, hvem der er den stærkeste, og hende vælger vi til Dronning. Mere end én kan vi dog ikke have.»

Bierne stillede sig da i Kreds og saa paa Kampen. Den varede længe, og det gik haardt til. Afbidte Vinger og Ben fløj omkring i Luften, og efter nogen Tids Forløb laa de otte Prinsesser døde paa

Jorden. De to sidste kæmpede endnu længe med hinanden. Den ene havde mistet alle sine Vinger, og den anden havde kun fire Ben tilbage.

«Det bliver en ynkelig Dronning, hvem af dem vi saa faar!» sagde en af Bierne. «Vi maatte hellere have beholdt den gamle.»

Men den Bemærkning kunde den gærne have sparet sig, for i det samme stak Prinsesserne paa én Gang hinanden saa voldsomt med deres Braadde, at de faldt stendøde om begge to.

«Det var en rar Historie!» raabte Bierne og løb forskrækkede omkring imellem hverandre. «Nu har vi ingen Dronning! Hvad skal vi gøre? Hvad skal vi gøre?»

Fortvivlede krøb de rundt i Kuben og vidste hverken ud eller ind. Men de ældste og klogeste satte sig hen i en Krog og holdt Raad. Længe talte de frem og tilbage om, hvad de skulde gribe til i dette ulykkelige Tilfælde; men til sidst tog Over-Bi-Barnepigen Ordet og sagde:

«Nu skal jeg sige Jer, hvordan I kan komme ud af Kniben, hvis I vil følge mit Raad! Jeg kan huske, at den samme Ulykke en Gang for længe siden er hændet her i Kuben. Da var jeg selv Maddike; jeg laa i mit Kammer og hørte tydelig, hvad der pas-

serede. Alle Prinsesserne havde slaaet hverandre ihjel, og den gamle Dronning var rejst sin Vej — ganske ligesom nu. Men da tog Bierne en af os Maddiker og lagde den ind i et af Prinsessekamrene. Hver Dag madede de den med den fineste og bedste Honning, der var i hele Kuben, og da den blev voxen, var den en rigtig køn og god Dronning. Jeg kan tydelig huske hele Historien, for jeg syntes den Gang, at de lige saa gjerne kunde have taget mig. Men det kan nu være det samme. Jeg foreslaar Jer, at vi bære os lige saadan ad.»

Glade raabte Bierne, at det vilde de gjerne, og løb strax af Sted for at hente en Maddike.

«Stop lidt!» raabte Over-Bi-Barnepigen, «og tag mig med. Jeg kommer dog til at hjælpe Jer alligevel. Ser I nu: det maa være en af de yngste Maddiker, for den maa have Tid til at tænke over sin nye Stilling. Naar man er opdragen til simpel Arbejdsbi, er det ikke saa let at vænne sig til at bære en Krone.»

Det syntes Bierne ogsaa var fornuftigt, og den gamle blev ved:

«Lige ved Siden af Prinsessekamrene ligger der en lille Maddike. Den er den yngste af dem alle. Den maa have lært en Del ved at høre Prinsessernes dannede Tale, og jeg har mærket, at der er Karakter

i den. Desuden var det den, der var saa ærlig at fortælle mig den gamle Dronnings onde Tanker. Lad os tage den!»

Strax gik de allesammen i højtideligt Optog hen til det snævre, sexkantede Kammer, hvori den lille Maddike laa. Høflig bankede Over-Bi-Barnepigen paa Døren, lukkede den forsigtig op og fortalte Maddiken, hvad Bierne havde besluttet. I Begyndelsen vilde den slet ikke tro sine egne Øren; men da de forsigtig bar den ind i en af de dejlige store Stuer og bragte den saa meget Honning, som den kunde spise, mærkede den nok, at det var Alvor.

«Saa bliver jeg altsaa dog Dronning!» sagde den til Over-Bi-Barnepigen. «Det havde Du nok ikke troet, Din gamle Brumbasse?»

«Jeg haaber, Deres Majestæt glemmer mine uhøflige Bemærkninger fra den Tid, De laa i det sexkantede Kammer!» sagde den gamle Bi og nejede ærbødigt.

«Jeg tilgiver Dig!» svarede den nybagte Prinsesse. «Hent mig noget mere Honning!» —

Kort Tid efter var Maddiken bleven voxen og traadte ud af sit Kammer, saa stor og saa smuk, som Bierne vel kunde ønske sig det. Og det kan nok være, den forstod at kommandere!

«Af Sted med Jer!» sagde den. «Vi maa have mere Honning til Vinterbrug, og I andre maa svede noget mere Vox. Jeg har i Sinde at bygge en Fløj til Kuben. I den skal de ny Prinsesser bo næste Aar; det er altfor ubehageligt for dem at være saa nær ved de simple Maddiker.»

«Naada!» sagde Bierne til hverandre. «Man skulde saamænd tro, hun havde været Dronning, fra hun laa i Ægget.»

«Nej!» sagde Over-Bi-Barnepigen, «det har hun ikke. Men hun har haft Dronningetanker, og det er det vigtigste.»

Bøgen og Egen.

et var i gamle Dage.

Der var ingen Byer med Huse og Gader og knejsende Kirketaarne. Der var ingen Skoler. For der var ikke mange Drenge, og de, der var, lærte af deres Fader at skyde med Bue og Pil, jage Hjorten i dens Skjul, dræbe Bjørnen for at lave sig Klæder af dens Pels og gnide to Stykker Træ mod hinanden, saa der gik Ild i dem. Naar de kunde det til Gavns, var de udlærte.

Der var heller ingen Jærnbaner, ingen dyrkede Marker, ingen Skibe paa Havet, ingen Bøger, for der var jo ingen, som kunde læse dem.

Der var næsten ikke andet end Træer.

Men Træer var der ogsaa nok af. De stod alle Vegne, fra Kyst til Kyst, spejlede sig i alle Aaerne og Søerne og rakte deres mægtige Grene op mod

Himlen. De hældede sig ud over Stranden, dyppede deres Grene i det sorte Mosevand og saa fra de høje Bakker stolt ud over Landet.

De kendte allesammen hinanden, for de hørte til en stor Familie, og det var de stolte af.

«Vi er allesammen Egetræer,» sagde de og brystede sig. «Vi ejer Landet, og vi regerer det.»

Og det havde de Ret i, der var kun ganske faa Mennesker den Gang. Ellers var der ikke andet end vilde Dyr. Bjørnen, Ulven og Ræven gik paa Jagt, mens Hjorten græssede ved Mosekanten. Skovmusen sad udenfor sit Hul og aad Agern, og Bæveren byggede sine kunstige Huse ved Aabredde.

Saa var det en Dag, Bjørnen kom traskende og lagde sig, saa tyk den var, under et stort Egetræ.

«Er Du dér igen, Din Røver,» sagde Egen og rystede en Bunke visne Blade ned over den.

«Du skulde saamænd ikke flotte Dig saadan med Dine Blade, gamle Ven,» sagde Bjørnen og slikkede sine Labber. «Det er lige alt det, Du kan skygge for Solen.»

«Synes Du ikke om mig, kan Du gaa Din Vej,» svarede Egen stolt. «Jeg er Herre i Landet, og hvor Du ser hen, finder Du ikke andet end mine Brødre.»

«Sandt nok,» brummede Bjørnen. «Det er akurat

det kedelige af det. Jeg har været en lille Tur i Udlandet, skal jeg sige Dig, og er bleven en Smule forvænt. Det var i et Land nede mod Syd, — dér tog jeg mig en Lur under Bøgetræerne. Det er høje, slanke Træer, ikke saadan nogle krogede gamle Fyre som I. Og deres Kroner er saa tætte, at Solstraaerne aldeles ikke kan krybe igennem dem. Dér var det en ren Fornøjelse at sove til Middag, kan Du tro.»

«Bøgetræer?» sagde Egen nysgærrig. «Hvad er det for noget?»

«Du maatte ønske, Du var halv saa køn som Bøgetræet,» sagde Bjørnen. «Men nu gider jeg ikke snakke mere med Dig. Jeg har maattet trave over en Mil for en fordømt Jæger, der mærkede mig i mit ene Bagben med en Pil. Nu vil jeg sove, og Du er maaske saa venlig at skaffe mig Ro, siden Du ikke kan skaffe mig Skygge.»

Bjørnen strakte sig og lukkede Øjnene, men der blev ikke noget af Søvn den Gang. For de andre Træer havde hørt, hvad den havde fortalt, og der blev en Snakken og en Pludren og en Raslen med Blade, som aldrig før i Skoven.

«Gud véd, hvad det er for Træer?» sagde den ene.

«Det er naturligvis en Historie, Bjørnen vil bilde os ind,» sagde den anden.

«Hvad kan det være for nogle Træer, hvis Blade sidde saa tæt, at Solstraalerne ikke kan krybe imellem dem?» spurgte en lille Eg, der hørte efter, hvad de store talte om.

Men ved Siden af stod et gammelt, knudret Træ, som daskede den lille Eg i Hovedet med en af sine nederste Grene.

«Hold Du Din Bøtte i,» sagde den, «og vent med at snakke, til Du faar noget at snakke om. Og I andre skal ikke tro et Ord af Bjørnens Vrøvl. Jeg er meget højere end I, og jeg kan se langt ud over Skoven. Men saa langt, jeg kan øjne, er der ikke andet end Egetræer.»

Den lille Eg blev flov og tav stille, og de andre store Træer hviskede sagte med hverandre, for de havde stor Respekt for den gamle.

Men Bjørnen rejste sig op og gned sine Øjne.

«Nu har I forstyrret min Middagslur,» brummede den vred, «og I kan tro, jeg skal hævne mig. Naar jeg kommer igen, skal jeg bringe nogle Bøgefrø med mig, og jeg skal svare for, at I allesammen blive gule af Misundelse, naar I ser, hvor kønne de nye Træer er.»

Saa travede den af Sted. Men Egene talte hele

Dagen med hverandre om de løjerlige Træer, den havde fortalt dem om.

«Kommer de, saa kvæler jeg dem!» sagde det lille Egetræ; men strax fik den en paa Hovedet af den gamle Eg.

«Kommer de, er Du høflig imod dem, Din Hvalp,» sagde den. «Men de kommer ikke.»

Det tog den gamle Eg nu fejl i, for det gjorde de alligevel.

Henimod Efteraaret kom Bjørnen igjen og lagde sig under den gamle Eg.

«Jeg skal hilse Dig dernede fra,» sagde den og pillede nogle løjerlige Tingester af sin laadne Pels. «Her skal Du bare se, hvad jeg har til Dig.»

«Hvad er det for noget?» spurgte Egen.

«Det er Bog,» svarede Bjørnen, «Bøgefrø, som jeg har lovet Dig.»

Saa trampede den dem ned i Jorden og lavede sig til at gaa igen.

«Det er Skade, at jeg ikke kan blive og se, hvor I ærgre Jer,» brummede den, «men de forbistrede Mennesker ere blevnø saa nærgaaende. Forleden

Dag slog de min Kone og den ene af mine Brødre ihjæl, og jeg maa se at finde mig et Sted, hvor jeg kan leve i Fred. Der er snart ikke en Plet, hvor en ærlig Bjørn kan være. Far vel, I gamle, knudrede Egetræer!»

Da Bjørnen var luntet af, saa Træerne betænkelige til hinanden.

«Lad os nu se, hvad det bliver til,» sagde den gamle Eg.

Og dermed slog de sig til Ro. Vintren kom og rev alle Bladene af dem, Sneen laa højt over hele Landet, og hvert Træ stod i sine egne Tanker og drømte om Foraar.

Og da det blev Foraar stod Græsset grønt, og Fuglene tog fat paa at synge, hvor de slap sidst. Blomsterne myldrede op af Jorden, og al Ting saa frisk og frodig ud.

Alene Egetræerne stod endnu med bladløse Grene.

«Det er finest at komme sidst,» sagde de til hinanden. «Skovens Konge kommer ikke før hele Selskabet er forsamlet.»

Men tilsidst kom de da. Alle Bladene vældede ud af de tykke Knopper, og Træerne saa paa hinanden og komplimenterede hinanden, saa nydelige de var. Den lille Eg var voxet et stort Stykke. Det var den

vigtig af og troede, at nu havde den Lov til at snakke med.

«Det bliver nok ikke til noget med Bjørnens Bøge-træer,» sagde den spodsk, men skottede i det samme ængstelig op til den gamle Eg, der plejede at give den paa Hovedet.

Den gamle Eg hørte godt, hvad den sagde, og det gjorde de andre Træer ogsaa. Men de sagde ikke noget. Ingen af dem havde glemt, hvad Bjørnen havde fortalt dem, og hver Morgen, naar Solen skinnede, kiggede de hemmelig ned for at se efter Bøgene. I Grunden var de lidt benauede, men de var for stolte til at snakke om det.

Og en Dag brød endelig de smaa Spirer frem af Jorden. Solen skinnede paa dem, og Regnen faldt over dem, saa det varede ikke længe, inden de voxede godt i Vejret.

«Nej, hvor de er nydelige!» sagde de store Ege og drejede deres krogede Grene endnu mere, for at de rigtig kunde se dem.

«I er velkomne iblandt os,» sagde den gamle Eg og nikkede naadig ned til dem. «I skal være mine Plejebørn og have det lige saa godt som mine egne.»

«Tak,» sagde de smaa Bøge, og mere sagde de ikke.

Men den lille Eg kunde ikke lide de fremmede Træer.

«Det er farligt, saa I skyde i Vejret,» sagde den fornærmet. «I naa mig jo allerede midt op paa Livet. Maa jeg bede Jer huske paa, at jeg er meget ældre og desuden af Familien.»

Bøgen lo med dens smaa bitte grønne Blade, men sagde ingen Ting.

«Skal jeg bøje mine Grene lidt til Side, for at Solen kan skinne bedre paa Jer?» spurgte det gamle Træ høflig.

«Mange Tak,» svarede Bøgene. «Vi kan saa dejlig voxe i Skygge.»

Og hele den Sommer gik og én Sommer til og flere endnu. Bøgene blev bestandig ved at voxe og voxede tilsidst ganske den lille Eg over Hovedet.

«Tag Jeres Blade til Jer!» skreg Egen. «I skygger for mig og det kan jeg ikke taale. Jeg skal have dygtig Solskin. Tag Bladene væk, ellers gaar jeg ud.»

Bøgene lo bare og voxede videre. Tilsidst lukkede de sig helt sammen over Hovedet paa den lille Eg, og saa gik den ud.

«Det var stygt gjort!» raabte de store Ege og rystede i Vrede deres Grene.

Men den gamle Eg tog sine Plejebørn i Forsvar.

«Det er Løn som forskyldt,» sagde den. «Det har den for sit Praleri. Jeg siger det, endda det er mit eget Kød og Blod. Men nu skal I ogsaa arte Jer vel, I smaa Bøge, for ellers dasker jeg Jer i Hovedet.»

Aarene gik, og Bøgene blev ved at gro og blev efterhaanden til slanke unge Træer, der naaede helt op mellem den gamle Egs Grene.

«I begynde at blive mig noget paaatrængende,» sagde den gamle. «I skulde hellere prøve paa at blive lidt tykkere og lade være med at løbe saadan i Vejret. Se blot, hvor Jeres Grene strutter. Bøj dem ordentlig, som I ser os andre gøre. Hvad vil I stille op, naar der kommer en ordentlig Storm? I kan tro, Vinden rusker dygtig i Toppen! Mange Gange har det knaget i mine gamle Grene, og hvordan tror I, det vil gaa Jer med det tynde Stads, I stikker op i Luften?»

«Enhver voxer paa sin Manér og vi paa vores,» svarede de unge Bøge. «Den bruger man nu der, hvor vi kommer fra, og vi kan vel være lige saa gode som I andre.»

«Det er ikke videre høflig talt til et gammelt Træ med Mos paa Grenene,» sagde Egen. «Jeg begynder at fortryde, at jeg var saa god mod Jer. —

Dersom I har Gnist af Æresfølelse i Livet, saa vær saa artige at flytte Jeres Blade lidt til Side. I Aar har der næsten ingen Knopper været paa mine nederste Grene, saadan skygger I for mig.»

«Jeg begriber ikke rigtigt, hvad det kommer os ved,» svarede Bøgene. «Enhver har vel nok i at sørge for sit. Dur han til sit Arbejde og har han Held med sig, saa gaar det ham godt. Hvis ikke, maa han finde sig i at gaa i Vasken. Saadan er Verdens Gang.»

Og Egens nederste Grene gik ud, og den begyndte at blive alvorlig forskrækket.

«I er mig nogle rare Fyre,» sagde den, «saadan som I lønner mig for min Gæstfrihed. Da I var smaa, lod jeg Jer voxe ved min Fod og beskyttede Jer mod Stormen. Jeg lod Solen skinne paa Jer, saa meget den vilde, og behandlede Jer, som om I var mine egne Børn. Og nu kvæler I mig til Gengæld.»

«Snak!» sagde Bøgene.

Saa satte de Blomst og Frugt, og da Frugten var moden, ruskede Vinden i Grenene og spredte den vidt omkring.

«I er raske Folk, ligesom jeg,» sagde Vinden.

«Derfor kan jeg lide Jer og giver Jer gerne en Haandsrækning.»

Og Ræven rullede sig ved Bøgens Fod og fik Pelsen fuld af de piggede Frugter og løb langt ud i Landet med dem. Bjørnen gjorde ligesaadan og grinte oven i Købet af den gamle Eg, mens den laa og hvilte sig i Bøgenes Skygge. Skovmusen var henrykt over den nye Mad den fik, og syntes Bog smagte meget bedre end Agern.

Rundt om spirede der nye smaa Bøge, som voxede lige saa hurtigt som deres Forældre og saa saa grønne og fornøjede ud, som om de ikke vidste, hvad en daarlig Samvittighed var for noget.

Men den gamle Eg skuede bedrøvet ud over Skoven. Alle Vegne tittede de lyse Bøgeblade frem, og Egene sukkede og klagede deres Nød for hinanden.

«De tager Magten fra os,» sagde de og rystede sig, for saa vidt de kunde komme til for Bøgene. «Landet er ikke længer vort.»

Den ene Gren gik ud efter den anden, og Stormen brækkede dem af og kastede dem paa Jorden. Den gamle Eg havde nu kun nogle faa Blade i Toppen.

«Enden er nær,» sagde den alvorlig.

Men nu var der mange flere Mennesker i Landet

end der var før, og de skyndte sig at hugge Egene om, mens der endnu var nogle.

«Egens Tømmer er bedre end Bøgens,» sagde de.

«Der fik vi da endelig en Gang lidt Paaskønnelse,» sagde den gamle Eg. «Men vi kommer nok til at betale den med Livet.»

Saa sagde den til Bøgetræerne:

«Hvad har jeg dog gjort, da jeg hjalp Jer frem i Jeres Ungdom! Hvad har jeg dog været for en gammel Tosse! Før var vi Egetræer Herrer i Landet, og nu maa jeg hvert Aar se, hvordan mine Brødre rundt om bukker under i Kampen mod Jer. Selv er jeg snart færdig, og ikke én af mine Agern har spiret i Jeres Skygge. Men før jeg dør, gad jeg vide, hvad I egentlig kalder saadan en Opførsel.»

«Det er snart sagt, gamle Ven!» svarede Bøgene. «Vi kalder den Konkurrence, og det er ikke noget vi har fundet paa. Det er den, der regerer Verden.»

«Jeg kender ikke Jeres fremmede Ord,» sagde Egen. «Jeg kalder det lumpen Utaknemlighed.»

Saa gik den ud.

Guldsmeden og Aakanden.

nde mellem grønne Buske og Træer løb Aæn.

Langs Bredderne stod høje, ranke Siv og hviskede med Vinden. Midt ude paa Vandet svømmede Aakanden med sin hvide Blomst og sine brede, grønne Blade.

I Almindelighed var der ganske stille paa Aæn. Men naar det hændte en Gang imellem, at Vinden tog sig en Tur ned over den, saa susede det i Sivene og Aakandebloomsten dukkede somme Tider helt under Bølgerne, og Aakandebloomdene blev løftede i Vejret og stod paa Kant, saa det kneb for de tykke grønne Stilke, der kom helt nede fra Bunden, at holde dem fast.

Paa Aakandens Stilk krøb Guldsmedelarven op og ned hele Dagen.

«Gud bevares, hvor det maa være kedeligt at være Aakande,» sagde den og kigede op til Blomsten.

«Du snakker, som Du har Forstand til,» svarede Aakanden. «Det er netop det aller dejligste, der er til.»

«Ja, jeg forstaar det ikke,» sagde Larven. «Jeg vilde øjeblikkelig rive mig løs og flyve omkring i Luften ligesom de store, dejlige Guldsmæde.»

«Pyt!» sagde Aakanden. «Det vilde være en rar Fornøjelse. Nej, ligge stille paa Vandet og drømme, slikke Solskin og en Gang imellem vugges op og ned af Bølgerne — det er der Mening i.»

Larven sad lidt og betænkte sig.

«Jeg længes nu mod noget større,» sagde den saa. «Kunde jeg, som jeg vilde, saa blev jeg Guldsmæde. Paa store, stive Vinger vilde jeg flyve langs Aaen, kysse Din hvide Blomst, hvile mig et Øjeblik paa Dine Blade og saa flyve videre.»

«Du er ærgærrig,» svarede Aakanden, «og det er dumt. Man véd, hvad man har, men ikke hvad man faar. — Maa jeg forresten være saa fri at spørge Dig, hvordan Du vilde bære Dig ad med at blive Guldsmæde? Du ser ikke ud, som om Du var født til det. I alt Fald kommer Du da til at voxe Dig lidt kønnere, saa graa og grim Du er.»

«Ja, det er netop Ulykken,» svarede Larven for-
knyt. «Jeg véd ikke selv, hvordan det skal gaa til,
men jeg haaber, det sker en Gang. Derfor kravler
jeg omkring her nede og æder alle de Smaadyr, jeg
kan faa fat paa.»

«Naa, saa Du tror, Du kan spise Dig til noget
stort!» sagde Aakanden og lo. «Det var ellers en
morsom Maade at svinge sig i Vejret paa.»

«Ja, men jeg tror, det er den rigtige for mig!»
raabte Guldsmedarven ivrig. «Hele Dagen spiser
jeg, til jeg bliver tyk og fed, og en skøn Dag, tænker
jeg, bliver alt mit Fedt til Vinger med Guld paa og
alt det andet, som hører til en rigtig Guldsmed.»

Aakanden rystede paa sit kloge, hvide Hoved.

«Lad de taabelige Tanker fare,» sagde den, «og
glæd Dig ved den Lod, Du har faaet! Nu kan Du
tumble Dig i Ro og Fred her nede mellem mine
Blade og krybe op og ned ad Stilken saa meget, Du
lyster. Du har Dit rigelige Udkomme og ingen Sorger
og Bekymringer — hvad forlanger Du saa mere?»

«Du er en lav Natur,» svarede Larven, «og der-
for har Du ingen Sans for det højere. Jeg vil alligevel
være Guldsmed!»

Op saa kravlede den helt ned paa Bunden for at
fange flere Dyr og æde sig endnu tykkere.

Men Aakanden laa rolig paa Vandet og tænkte over Tingene.

«Jeg forstaar mig ikke paa de Dyr!» sagde den til sig selv. «De tumle omkring fra Morgen til Aften, jage hverandre og æde hverandre og holde aldrig Fred. Vi Blomster er fornuftigere. Rolig og stilfærdig voxe vi op ved Siden af hinanden, slikke Sol-skin og drikke Regn og tage al Ting, som det falder. Og jeg er den lykkeligste af dem alle. Mangen en Gang har jeg svømmet veltilfreds herude paa Vandet, mens de andre Blomster inde paa Landjorden pintes af Tørken. Blomsternes Lod er den bedste, men det kan de dumme Dyr vel sagtens ikke forstaa.»

Da Solen gik ned om Aftenen, sad Guldsmedelarven tavs paa Stilken med Benene trukne op under sig. Den havde spist en Mængde Smaadyr og var saa tyk, at den havde en Fornemmelse, som om den skulde revne. Men alligevel var den ikke rigtig fornøjet. Den spekulerede paa, hvad Aakanden havde sagt, og hele Natten kunde den slet ikke falde i Søvn for de urolige Tanker. Al den Spekuleren gjorde ondt i dens Hoved, for det var et Arbejde, den ikke var vant til. Ogsaa i Ryggen og i Maven

havde den ondt. Det var som om den skulde rives i Stykker og dø med det samme.

Da Morgenens begyndte at gry, kunde den ikke mere holde det ud.

«Jeg kan ikke finde ud af det,» sagde den i Fortvivlelse. «Det piner og plager mig, og jeg véd ikke, hvad det skal blive til. Maaske har Aakanden Ret, og jeg bliver aldrig til andet end en stakkels fattig Larve. Men det er saa skrækkelig haardt at tænke paa. Jeg vilde saa inderlig gjerne være Guldsmed og flyve om i Solskinnet. Av, min Ryg, min Ryg! Jeg tror, jeg dør.»

Den havde en Fornemmelse, som om den revnede i Ryggen, og skreg højt af Smerte. I det samme gik der en Susen gennem Sivene ved Aaens Bred.

«Det er Morgenvinden,» tænkte Larven. «Solen vil jeg i det mindste se, inden jeg dør.»

Og med stort Besvær krøb den op paa et af Aakandens Blade, strakte Benene fra sig og lavede sig til at dø.

Men da Solen rød og rund stod op i Østen, gik der paa én Gang Hul midt i Ryggen paa Larven. Det kribled og krablede inden i den, den syntes, det blev den saa snævert og trangt — aa, det var en Kval uden Ende.

Forvirret lukkede den sine Øjne i, men det blev ved med at trænges og trykkes inden i den. Endelig mærkede den med ét, at den var fri, og da den aabnede Øjnene, svævede den paa stive, glinsende Vinger gjennem Luften som en nydelig Guldsmed.

Nede paa Aakandebladet laa dens grimme, graa Larvehud.

«Hurra!» raabte den ny Guldsmed. «Saa fik jeg dog mit dejligste Ønske opfyldt.»

Og den satte af Sted gjennem Luften i en Fart, som skulde den flyve lige til Verdens Ende.

«Krabaten fik nok alligevel sin Vilje!» tænkte Aakanden. «Lad os nu se, om den bliver bedre fornøjet end før.»

To Dage efter kom Guldsmeden flyvende og satte sig paa Aakandens Blomst.

«Ih, se Goddag,» sagde Aakanden. «Ser man Dig endelig en Gang? Jeg troede saamænd, Du var bleven for fin til at hilse paa Dine gamle Venner.»

«God Dag,» sagde Guldsmeden. «Hvor skal jeg lægge mine Æg?»

«Aa, dem faar Du vel nok anbragte!» svarede

Blomsten. «Sid lidt ned og fortæl mig, om Du saa er gladere nu, end den Gang Du krøb op og ned ad min Stilk som en lille, grim Larve!»

«Hvor skal jeg dog lægge mine Æg! hvor skal jeg dog lægge mine Æg!» raabte Guldsmeden og fløj surrende omkring fra Sted til Sted, lagde ét her og ét der og satte sig endelig træt og mødig paa et af Bladene.

«Naa?» spurgte Aakanden.

«Aa, det var bedre den Gang, meget bedre!» sukkede Guldsmeden. «Solskinnet er jo rigtignok dejligt, og det er en ren Fornøjelse at flyve hen over Vandet; men jeg har aldrig Tid til at glæde mig over det. Jeg har saa forskrækkelig travlt, skal jeg sige Dig. Den Gang i gamle Dage havde jeg ingen Ting at tænke paa. Nu maa jeg hele Dagen flyve omkring for at faa de tossede Æg anbragte. Ikke et Øjeblik har jeg fri, og jeg faar knap Tid til at spise.»

«Sagde jeg Dig det ikke nok!» raabte Aakanden triumferende. «Spaaede jeg Dig ikke, at Din Lykke vil blive tynd?»

«Far vel,» svarede Guldsmeden med et Suk, «jeg har ikke Tid til at høre paa Dine Spydigheder. Jeg skal lægge flere Æg endnu.»

Men ligesom den vilde flyve bort, kom Stæren.

«Sikken en køn lille Guldsmed!» sagde den; «den vil være en dejlig Lækkerbidsken for mine Unger!»

Vips! tog den Guldsmeden om Livet med sit Næb og fløj af Sted med den.

«Der har vi Skandalen!» raabte Aakanden og rystede i Forfærdelse sine Blade. «De Dyr, de Dyr! Det er dog nogle løjerlige Skabninger. Saa priser jeg rigtignok mit stille, fredelige Liv. Jeg gør ingen Fortræd, og ingen vil mig til Livs. Jeg er meget lykkelig—»

Den fik ikke talt ud, for i det samme kom en Baad glidende tæt forbi den.

«Sikken en køn, lille Aakande!» raabte Ellen, som sad i Baaden, «den vil jeg have.»

Hun bøjede sig ud over Rælingen og rev Blomsten af med et Ryk. Da hun var kommen hjem, satte hun den i et Glas Vand, og der stod den i tre Dage mellem en hel Mængde andre Blomster.

«Jeg kan ikke finde ud af det!» sagde den paa den fjerde Dags Morgen. «Det er jo ikke gaaet mig et Haar bedre end den stakkels Guldsmed.»

«Nu er Blomsterne visne,» sagde Ellen, og saa kastede hun dem ud af Vinduet.

Der laa Aakanden paa den snavsede Jord med sine fine, hvide Blade.

Ukrudtet.

et var et dejligt, frugtbart Aar.

Regn og Solskin vexlede med hinanden netop saadan, som Kornet havde bedst af. Saa snart Bonden syntes, at nu blev det lovlig tørt, saa kunde man være vis paa at det regnede næste Dag. Og naar han mente, han havde faaet Regn nok, saa skiltes Skyerne lige med det samme, ret som om det var ham, der kommanderede.

Derfor var Bonden i godt Humør og klagede ikke, saadan som han ellers al Tid gør. Munter og fornøjet gik han over Marken med sine to Dreng.

«Det bliver en prægtig Høst i Aar,» sagde han. «Jeg faar mine Lader fulde og tjener mange Penge. Saa skal Jens og Ole have nye Buxer og faa Lov til at komme med paa Marked.»

«Slaar Du mig ikke snart, Bonde, saa lægger jeg mig,» sagde Rugen og bøjede sine tunge Ax helt ned mod Jorden.

Det kunde Bonden nu ikke høre, men han kunde nok se paa den, hvad den tænkte, og derfor gik han hjem for at hente sin Le.

«Det er godt at være i Menneskenes Tjeneste,» sagde Rugen. «Jeg kan da være sikker paa at faa alle mine Kærner forsørgede. De fleste kommer i Møllen, og det er jo rigtignok ikke saa behageligt. Men siden bliver de til dejligt, friskt Brød, og man maa jo lide noget for Ærens Skyld. Resten gemmer Bonden og saar dem næste Aar paa sin Mark.»

Ved Siden af paa Gærdet og Grøftekanten stod Ukrudtet. Tidsel og Burre, Valmue og Klokkeblomst og Mælkebøtte voxede i tætte Klynger, og havde allesammen Hovederne fulde af Frø. Ogsaa for dem havde det været et frugtbart Aar, for Solen skinner og Regnen falder lige saa vel paa det fattige Ukrudt som paa det rige Korn.

«Os er der ingen, der mejer og kører i Lade,» sagde Mælkebøtten og rystede paa sit Hoved, men ganske forsigtig, for at Frøene ikke skulde falde for tidlig ud. «Hvad skal der dog blive af alle vore Børn?»

«Jeg faar Hovedpine ved at tænke derpaa,» sagde Valmuen. «Her staar jeg med mange hundrede Frø i Hovedet og har ikke Begreb om, hvor jeg skal lægge dem.»

«Lad os bede Rugen om et Raad,» sagde Burren.

Og saa spurgte de Rugen, hvad de skulde gøre.

«Naar man har sit paa det tørre, skal man ikke blande sig i andres Sager,» svarede Rugen. «Der er kun én Ting, jeg vil raade Jer til: Pas paa, at I ikke kaster Jeres dumme Frø over paa Marken, for saa faar I med mig at bestille!»

Det Raad kunde nu ikke nytte de vilde Blomster noget, og hele Dagen stod de og spekulerede paa, hvad de skulde gøre. Da Solen gik ned, lukkede de deres Blade for at sove, men hele Natten drømte de om deres Frø, og næste Morgen havde de fundet paa Raad.

Valmuen var den første, der vaagnede.

Forsigtig aabnede den nogle smaa Luger øverst oppe i sit Hoved, saa Solen kunde skinne lige ind paa Frøene. Derefter kaldte den paa Morgenvinden, som løb og legede langs Gærdet.

«Lille Vind,» sagde den venligt. «Vil Du gøre mig en Tjeneste?»

«Ja, nok,» svarede Vinden. «Jeg har ikke noget mod at faa noget at bestille.»

«Det er en rén Bagatel,» sagde Valmuen. «Jeg beder Dig bare ruske dygtig i min Stilk, saa mine Frø flyver langt ud af Lugerne.»

«Vel,» sagde Vinden.

Og ud fløj Frøene til alle Sider. Stilken knækkede rigtignok, men det brød Valmuen sig ikke om. For naar man har sørget godt for sine Børn, har man egentlig ikke mere at gøre her i Verden.

«Far vel,» sagde Vinden og vilde løbe videre.

«Stop lidt,» sagde Valmuen. «Lov mig først, at Du ikke vil fortælle det til de andre. Ellers kunde de faa den samme Idé, og saa blev der daarligere Plads til mine Frø.»

«Jeg er tavs som Graven,» svarede Vinden og løb.

«Pst! Pst!» sagde Klokkeblomsten. «Har Du ikke Tid til at gøre mig en lille, bitte Tjeneste?»

«Lad gaa!» svarede Vinden. «Hvad er det saa?»

«Aa, jeg vilde bare bede Dig ruske lidt i mig,» sagde Klokkeblomsten. «Jeg har lukket nogle Luger op i mit Hoved og vil gjerne have mine Frø sendt godt langt ud i Verden. Men Du maa endelig ikke sige det til de andre, ellers kunde de falde paa at gøre det samme.»

«Gud bevares!» sagde Vinden og lo, «jeg skal tie som en Mur.»

Og saa rystede den Blomsten godt igennem og fór videre.

«Lille Vind, lille Vind!» raabte Mælkebøtten, «hvorhen saa hastig?»

«Er der nu ogsaa noget i Vejen med Dig?» spurgte Vinden.

«Aldeles ikke,» svarede Mælkebøtten. «Jeg vil bare tale et Par Ord med Dig.»

«Saa skynd Dig lidt,» sagde Vinden, «for jeg tænker stærkt paa at lægge mig.»

«Sér Du,» sagde Mælkebøtten, «det kniber svært for os i Aar med at faa alle de mange Frø anbragte, og man vil jo gjerne gøre det lidt godt for sine Børn. Hvordan det skal gaa Klokkeblomsten og Valmuen og den stakkels Burre, ved jeg min Tro ikke. Men Tidslen og jeg har slaaet os sammen, og nu har vi fundet paa Raad. Det er Dig, der skal hjælpe os.»

«Det var fire i det hele,» tænkte Vinden og kunde ikke lade være at le ganske højt.

«Hvad ler Du af?» spurgte Mælkebøtten. «Jeg saa nok før, at Du hviskede med Klokkeblomsten og

Valmuen; men hvis Du fortæller noget til dem, saa faar Du slet ingen Ting at vide.»

«Gud bevares!» sagde Vinden, «jeg er stum som en Fisk. Hvad er det saa, I vil?»

«Vi har sat en lille, fin Paraply op i Toppen af vore Frø. Det er det nydeligste lille Legetøj, Du kan tænke Dig. Bare Du blæser lidt paa mig, flyver de op i Luften og falder ned, hvor Du behager. Vil Du?»

«Ja vel,» sagde Vinden.

Og rutsch! fór den over Tidselen og Mælkebøtten og tog alle Frøene med sig ind paa Marken. —

Burren stod endnu og spekulerede. Den var tykhovedet, og derfor varede det saa længe. Men om Aftenen sprang en Hare ind over Gærdet.

«Skjul mig! frels mig!» raabte den, «Bondens Trofast er efter mig.»

«Du kan krybe herom bag Gærdet,» sagde Burren, «saa skal jeg skjule Dig.»

«Du ser mig ikke ud til at du til det Stykke Arbejde,» sagde Haren, «men i Nøden maa man hjælpe sig, som man kan.»

Og saa gemte den sig bag Gærdet.

«Nu kunde Du til Gengæld tage nogle af mine Frø med Dig over i Marken,» sagde Burren, brækkede nogle af sine mange Hoveder af og satte dem paa Haren.

Lidt efter kom Trofast travende op ad Gærdet.

«Det er Hunden!» hviskede Burren, og med et Spring satte Haren over Gærdet og ind i Rugen.

«Har Du ikke set Haren, Burre?» spurgte Trofast.
«Jeg kan mærke, jeg er bleven for gammel til at gaa paa Jagt. Mit ene Øje er helt blindt, og min Næse kan ikke mere finde Sporet.»

«Sét den har jeg,» svarede Burren, «og hvis Du vil gøre mig en Tjeneste, skal jeg vise Dig, hvor den er.»

Det vilde Trofast nok, og Burren hæftede nogle Hoveder paa dens Ryg og sagde til den:

«Vil Du bare gnubbe Dig mod Stenten herindenfor paa Marken, saa mine Frø falder af. Men der skal Du ikke lede efter Haren! for lidt siden saa jeg den løbe ind i Skoven.»

Trofast lagde Burrene paa Marken og travede ad Skoven til.

«Saa fik da jeg mine Frø anbragte,» sagde Burren og lo fornøjet ved sig selv; «men Gud maa vide, hvordan det skal gaa Tidslen og Mælkebøtten og Klokkeblomsten og Valmuen!»

Næste Foraar stod Rugen allerede højt.

«Vi har det i Grunden godt,» sagde Rugplanterne.

«Her staar vi i stort Selskab, som ikke er andet end vores egen gode Familie. Og vi generer ikke hinanden det allerbitterste. Det er rigtig rart at være i Menneskets Tjeneste.»

Men en skøn Dag stak en Mængde smaa Valmuer og Tidsler og Mælkebøtter og Burrer og Klokkeblomster deres Hoveder op over Jorden midt i den frodige Rug.

«Hvad er nu det for noget?» sagde Rugen.
«Hvordan i Alverden er I kommen her?»

Og Valmuen saa paa Klokkeblomsten og spurgte:
«Hvordan kommer Du her?»

Og Tidslen saa paa Burren og spurgte:
«Hvordan i Alverden er Du kommet herhen?»

De var allesammen lige forundrede, og det varede en Stund inden de fik forklaret sig. Men Rugen var den vreddeste, og da den havde hørt det altsammen om Trofast og Haren og Vinden, blev den helt desperat.

«Gud ske Lov, at Bonden skød Haren i Efteraaret,» sagde den. «Og Trofast er heldigvis ogsaa død, den gamle Slubbet. Saa dem har jeg da Fred for. Men hvor tør Vinden vove at lægge Ukrudtets Frø paa Bondens Mark?»

«Ikke saa hidsig, Du grønne Rug!» sagde Vinden,

der havde ligget bag Gærddet og hørt det hele. «Jeg spørger ingen om Forlov, men gør hvad jeg vil, og nu skal jeg tvinge Dig til at neje Dig for mig.»

Saa fór den hen over den unge Rug, saa de tynde Straa svajede frem og tilbage.

«Sér Du,» sagde den saa, — «Bonden passer sin Rug, for det er nu hans Forretning. Men Regnen og Solen og jeg — vi tager os af Jer alle sammen uden Persons Anseelse. For os er det fattige Ukrudt lige saa kønt som det rige Korn.»

Nu kom Bonden ud for at se til sin Rug, og da han saa det Ukrudt, der stod i Marken, kløede han sig ærgerlig i Hovedet og gav sig ogsaa til at skælde ud.

«Det er den snavs Vind,» sagde han til Jens og Ole, som stod ved Siden af ham med Hænderne i Lommen paa deres nye Bukser.

Men Vinden fløj til og slog Huerne af dem alle tre og trillede dem langt hen ad Vejen. Bonden og begge Drengene løb efter dem, men Vinden var hurtigere.

Tilslidst rullede den Huerne ud i Gadekæret, og Bonden og Drengene maatte staa længe og fiske efter dem, før de fik dem op.

Graaspurven.

valen var i daarligt Humør. Den satte sig paa Taget tæt ved Stærekassen og hang med Næbet.

«Der er ikke en Myg at opdrive!» peb den ynkelig. «De er borte allesammen, og jeg er saa sulten, saa sulten.»

«I Morges kunde jeg ikke faa fat paa en eneste Orm, sagde Stæren og rystede paa sit kloge Hoved.

Storken kom spankulerende og stod paa ét Ben i Pløjemarken lige uden for Havegærdet og saa ganske melankolsk ud.

«Der er vel ingen af Jer, der har sét en Frø?» spurgte den. «Nede i Mosen er der ingen, og jeg har ikke faaet Frokost i Dag.»

Saa kom Droslen flyvende og satte sig paa Stærkassens Tag.

«Sikken I hænger med Næbet,» sagde den. «Hvad er der i Vejen med Jer?»

«Aa —», svarede Stæren — «der er ikke andet i Vejen end at Bladene begynder at falde af Træerne, og Sommerfuglene og Fluerne og Ormene er spist op.»

«Ja — det er jo slemt nok for Jer,» sagde Droslen.

«Er det maaske ikke lige saa slemt for Dig, Vigtigpér?» sagde Svalen.

Men Droslen fløjtede muntert og rystede paa Hovedet.

«Ikke rigtigt,» sagde den. «Jeg har jo al Tid Granerne, som ikke taber deres Blade. Og jeg kan leve højt mange Uger endnu paa alle de dejlige Bær i Skoven.»

«Lad os lade være med at skændes,» sagde Storken. «Vi maa hellere holde Raad om, hvad vi skal gøre.»

«Det kan vi saamænd snart blive enige om,» svarede Stæren. «For vi har ikke noget at vælge imellem. Vi maa rejse. Alle mine Unger flyver nu ganske godt, vi har hver Morgen holdt Exercits nede

i Engen. Jeg har allerede forberedt dem paa, at vi rejser en af Dagene.»

Det syntes de andre Fugle var fornuftigt, undtagen Droslen, som mente, det havde ingen Hast. De blev da enige om at samles næste Dag nede paa Engen for at holde Mønstring over Rejsekammeraterne.

Saa fløj de bort, hver til sit; men oppe under Taget sad Graaspurven, og den havde hørt, hvad de talte om.

«Aa, hvem der dog kunde rejse med!» tænkte den. «Jeg vilde saa gjerne se de fremmede Lande. Svalen, som bor lige ved Siden af mig, har fortalt mig, hvor dejligt der er. Saadan en Mængde Fluere og Kirsebær og Korn og saadan en dejlig Varme. Men mig er der ingen, der beder om at flyve med. Jeg er kun en fattig Spurv, og de andre er rige, fornemme Fugle.»

I lang Tid sad den og tænkte over den Ting, og jo mere den tænkte, des mere bedrøvet blev den. Da Svalen om Aftenen kom hjem, bad Spurven, om den ikke maatte faa Lov til at rejse med.

«Du? Vil Du med?» spurgte Svalen og lo haanlig af den. «Den Rejse vilde Du snart blive ked af! Det gaar i flyvende Fart over Land og Hav, over

Bjærge og Dale. Mange, mange Mile flyve vi i ét Træk uden at hvile os. Hvor kan Du tro, at Dine korte Vinger kan bære Dig saa langt?»

«Aa, jeg vilde saa gjerne med!» bad Graaspurven. «Kunde Du ikke skaffe mig Lov til at flyve imellem de andre? Der er Drift i mig, jeg skal nok følge med.»

«Jeg tror, Du er gal,» sagde Svalen. «Du glemmer nok, hvem Du er.»

«Ak nej,» sagde Graaspurven.

Men Svalen tog sig for at belære den om dens Stilling i Samfundet.

«Ser Du,» sagde den — «den rige Købmand, som har boet herinde i Landstedet i Sommer, er nu rejst til Byen, og Baronens paa Taarnholm har gjort ligedan. Malerne, der laa herude, er ogsaa i København — og først næste Foraar kommer de herud igen. Saadan bærer ogsaa vi fornemme Fugle os ad. Saa snart vi lugter Vinteren, rejser vi hen, hvor der er bedre at bo — til de varme, sydlige Lande. Men I fattige Fyre maa naturligvis blive hjemme og døje ondt. Saadan har nu Vorherre indrettet Verden, — — det er ikke anderledes med Daglejerer og Husmanden og andre Smaafolk.»

Spurven tav stille til den lange Tale. Men medens

Svalen sov i sin Rede, laa den vaagen og græd over sin haarde Skæbne. Den havde aldeles ikke opgivet Haabet om alligevel at komme med.

Næste Dag kom Fuglene flyvende alle Vegne fra og stillede sig op nede i Engen. Der var Stære og Storke og Svaler og mange smaa Sangfugle. Men hverken Gøgen eller Nattergalen var der, for de var rejst for længe siden.

«Træd an!» kommanderede en gammel Stork, som havde været tyve Gange nede i Ægypten og derfor blev regnet for den klogeste af dem alle.

Alle Fugle stillede sig op, og nu gik de ældste og erfarneste rundt og saa efter, om de havde deres Rejsetøj i Orden. Alle de, der havde forpjuskede Vinger og manglede Fjer i Halen eller ikke saa sunde og raske ud, blev kasserede og jagede væk. Lystrede de ikke straks, blev de uden Barmhjærtighed slaaede ihjel.

Paa én Gang blev der en stor Staahej, da de opdagede Graaspurven, som ubemærket var kommen flyvende og havde stillet sig i Række med de andre.

«Sikken en Fyr!» raabte Stæren. «Han vil ogsaa med!»

«Sikken et Par Vinger,» sagde Svalen; «paa dem tror han, han kan flyve til Italien.»

Og alle Trækfuglene gav sig til at skrige op og le af den stakkels Graaspurv, som sad ganske forskrækket midt i Kredsen.

«Jeg véd det nok,» sagde den ydmyg, «jeg er kun en fattig, lille Spurv. Men jeg vilde saa gjerne se de varme, dejlige Lande. Prøv paa at tage mig med. Jeg skal nok bruge mine Vinger. Jeg beder Jer saa inderligt derom.»

«Det er en næsvis Krabat,» sagde den gamle Stork. «Men sit usle Liv skal han faa Lov til at beholde. Jag ham væk i en Fart, og saa gaa vi videre!»

Saa jog Fuglene Spurven bort, og den gemte sig helt ulykkelig under Tagskægget. Men da Mønstringen var til Ende, begyndte Trækfuglene at drage af Sted. Hold efter Hold fløj de bort gennem Luften, og Spurven tittede ud fra Taget og saa bedrøvet efter dem.

«Nu er de alle borte,» sagde den, «og der er ingen andre end jeg tilbage.»

«Og jeg!» skreg Kragen.

«Og jeg da!» sagde Bogfinken.

«Og jeg med, om jeg maa be'!» pippede Musvitten.

«Ja,» sagde Graaspurven, «saadan er det. Det

er som Svalen siger. Alle vi fattige Fugle maa blive her og døje ondt!»

Vintren var kommen.

Over alle Markerne laa der Sne, og Is var der paa Vandet. Alle Bladene laa døde og krøllede paa Jorden, og der var ikke andre Blomster end hist og her en stakkels forfrossen Tusindfryd, der stod og skinnede mellem det gule Græs.

Og Fluerne og Myggene og Sommerfuglene og Oldenborrerne var døde. Snogen laa i Dvale, Firbenet ligesaa. Men paa Bunden af Dammen havde Frøen lagt sig i Vinterkvarter. Den sad helt nede i Mudderet, kun Snuden stak den i Vejret, og saadan havde den i Sinde at sidde hele Vinteren.

De Fugle, der var blevne tilbage, havde det nu slet ikke saa daarlig.

Kragerne holdt hver Aften stort Selskab i Lunden og skreg og pludrede, saa man kunde høre det langt, langt bort. Bogfinken og Musvitten hoppede nok saa fornøjede omkring i Buskene og samlede op, hvad de kunde finde.

Kun Graaspurven var bestandig forknytt. Den

sad paa Tagryggen og krøb sammen, mens den hele Tiden tænkte paa Trækfuglene.

«Nu er de der nede,» sagde den til sig selv. «Her ligger Sne og Is, men mod Syd i de dejlige, varme Lande er der evig Sommer. Her har jeg knapt det tørre Brød, men der nede svælger de i Overflod. Ak, hvem der dog var rejst med!»

«Kom ned til os!» raabte Bogfinken og Musvitten.

Men Graaspurven rystede paa Hovedet og blev siddende paa Tagryggen.

«Jeg fortæres af Længsel, jeg kan ikke holde det ud!» skreg den og fløj sig en lang Tur for at faa Ro i Blodet.

Men det hjalp den ikke noget. Hvor den kom hen, syntes den, al Ting var saa fattigt og bart. Ude paa Marken fløj Lærken til Vejrs og sang sine Triller.

«God Morgen, Spurv!» kvadrede den. «Det glæder mig at se, at Du er bleven hjemme. Jeg bliver her ogsaa, saa længe jeg blot kan holde det ud. Der er saa dejligt her hjemme, ogsaa om Vinteren. Se blot, hvor Træerne har pyntet sig med Rim, hvor Isen er blank og Sneen skinnende hvid!»

«Her er usselt,» sagde Graaspurven, «Fattigdom og Nød alle Vegne.»

Men Lærken hørte slet ikke, hvad den sagde, den fløj jublende videre.

«Kra!» skreg de sorte Alliker. «Vinteren er slet ikke saa gal endda.»

Og saa spaserede de stolt omkring paa Marken og saa sig om til alle Sider, for de vidste, at de tog sig godt ud paa den hvide Sne.

«Vinteren er i Grunden ganske fredelig,» sagde Skovmusen og stak Snuden op af sit Hul. «Bliver den bare ikke alt for lang, saa strækker Maden nok til. Jeg har fyldt mit Spisekammer godt i Sommer, og saa længe man har Mad, kan man al Tid holde Varme.»

Graaspurven hørte det alt sammen, men det hjalp den ikke noget.

«De lader til at være fornøjede med deres Lod,» sagde den ved sig selv, «og det er jo godt for dem. Jeg kan ikke føle mig tilfreds med mit fattige Liv.»

Mismodig fløj den hjem og satte sig igen paa Tagryggen.

«Nu véd jeg, hvad jeg vill!» sagde den pludselig. «Jeg vil krybe ind i Svalens Rede. Dér vil jeg sove i Nat, saa kan jeg drømme, at jeg er Svale.»

Det gjorde den ogsaa, og hele Natten drømte den, at den fløj hen over Bjærge og Dale, over Land og Hav, helt ned til Italien. Den syntes, den var saa let, saa fri, dens Vinger bar den pilsnart gennem Luften — det var den dejligste Drøm, den nogensinde havde havt.

Fra nu af krøb den hver Aften ind i Svalereden, og dér blev den liggende til højt op paa Dagen. Naar den kom ud, sad den og krøb sammen paa Tagryggen eller i det nøgne Lindetræ. Hvis ikke Gartnerens Kone en Gang imellem havde kastet nogle Krummer ud til den, saa var den sikkert død af Sult.

For den brød sig om ingen Ting, — længtes bare efter at det skulde blive Aften, saa den kunde drømme igen. Hver Aften drømte den det samme, men den blev aldrig ked af det.

«Det er næsten lige saa godt som at rejse,» tænkte den. «Bare jeg ogsaa kunde drømme om Dagen.»

Men efterhaanden blev den helt forvirret i Hovedet og lagde ikke Mærke til nogen Ting.

Efterhaanden led Vinteren, og nu var den snart forbi. Dagene blev længere, og Solskinnet varmere.

«Hvad, er Du her endnu?» sagde Solen til Sneen.

Og saa stirrede den uafbrudt paa den, saa Sneen til sidst blev ganske flov, smeltede og sank ned i Jorden.

«Vent lidt,» sagde Skyen til Solen, «vi maa først have en Hovedrengøring, inden Du kan tage fat.»

Saa faldt den som en øsende Regn ned over Jorden, vaskede Træernes og Buskenes Grene og samlede sig til en hel lille Sø oven paa Isen.

«Nu kommer jeg! nu kommer jeg!» sagde den rigtige Sø, som laa neden under Isen.

Den hævede sit Bryst og sprængte med et mægtigt Suk Isdækket, saa alle de smaa Bølger hoppede og dansede lige som Drengene, der er slupne fri fra Skolen.

Og nu brød Solen frem fra Skyen, og tusende smaa, grønne Spirer tittede op af Jorden.

«Laan mig Dine Vinger!» sagde Vinteren til Stormen. «Jeg maa af Sted!»

Og bort fløj den til de kolde Lande helt oppe mod Nord, hvor det al Tid er Vinter.

Men Jomfru Vaar sendte Bud, at nu kunde de snart vente hende.

Den eneste, der ikke kunde mærke noget, var Graaspurven.

Nu laa den hele Dagen inde i Svalereden og fløj blot ud et Kvarterstid for at faa en Smule Mad i Livet. Den havde ikke mindste Anelse om, at det nu igen skulde være Sommer. For den var bleven helt tosset og bildte sig ind, at den var Svalen.

Men saa en Dag kom Svalen tilbage.

«Tsi! tsi!» peb den; «er alt i Orden til at tage imod os?»

Det vilde den først selv se efter, og derfor fløj den hele Dagen rundt paa Mark og Eng.

«Ret mange Myg er der ikke endnu; men de kan jo komme,» sagde den om Aftenen, da den kom hjem.

Den kigede ind i Stærekassen for at hilse paa Naboen, men der var i Øjeblikket ingen hjemme, og saa lavede den sig til at gaa i Seng.

Men da den vilde krybe ind i sin Rede, kunde den mærke, at der laa nogen der inde.

«Hvad for noget!» sagde den, «hvem har understaaet sig til at tage min Rede?»

«Det er ikke Din!» sagde Graaspurven, som laa der inde; «det er mig, der er Svalen! Jeg er lige

kommen hjem fra Afrika. Du kan tro, der var dejligt der nede; jeg kan fortælle Dig en hel Mængde.»

Svalen sad et Øjeblik aldeles maalløs. Saa skreg den rasende:

«Ja, Du kan tro, jeg skal fortælle Dig, Du usle Spurv! Kunde jeg ikke nok tænke, det var Dig, der havde været fræk nok til at stjæle min Rede. Du var jo allerede smaatosset ifjor. Vil Du nu se til, Du kommer ud med Dig, og det i en Fart!»

Men det hjalp ikke, alt, hvad Svalen skreg og truede. Graaspurven var ganske sikker paa, at den var i sin gode Ret. Den blev ved at fortælle Svalen, at den lige var kommen hjem fra Afrika og den var saa træt; nu vilde den have Ro til at sove.

«Jeg skal hævne mig!» sagde Svalen og fløj bort.

Men inde i Reden laa Graaspurven ganske rolig og sov. Den drømte om de varme, dejlige Lande med alle Myggene og Fluerne og Kirsebærrene.

Den laa endnu og sov, da Svalen midt om Natten kom igen. Sit brede Næb havde den fuldt af Dynd, og ganske stille begyndte den at tilmure Hullet ind til Reden. Frem og tilbage fløj den hele Natten, og da Solen stod op, var Hullet lukket tæt til.

«Nu kan den have det saa godt!» tænkte Svalen og begyndte at bygge sig en ny Rede. —

Tre Dage efter mødte Svalen og Stæren hinanden i Engen. De hilstes og fortalte hvad de havde oplevet siden de saas.

«Det mærkeligste kommer til sidst!» sagde Svalen. «Kan Du tænke Dig — — da jeg kom hjem, havde Graaspurven taget min Rede, og jeg kunde slet ikke faa den ud af den.»

«Hvad for noget!» raabte Stæren, «hvad gjorde Du saa ved den?»

«Ja, kom, skal Du se,» svarede Svalen.

De fløj begge to hen til Reden, og Svalen fortalte, hvordan den havde hævnnet sig. De hakkede Hul med deres Næb, og den stakkels Spurv faldt død ned paa Jorden.

«Det er Løn som forskyldt,» sagde Svalen, og Stæren nikkede, for det syntes den ogsaa.

Men Bogfinken og Musvitten stod nede paa Jorden og saa paa den døde Fugl.

«Stakkels Graaspurv,» sagde Bogfinken, «det gjør mig ondt for den.»

«Den kunde ikke vente bedre Skæbne,» sagde Musvitten. «Den var ærgerrig, og det har man ikke Lov til, naar man er Graaspurv.»

